

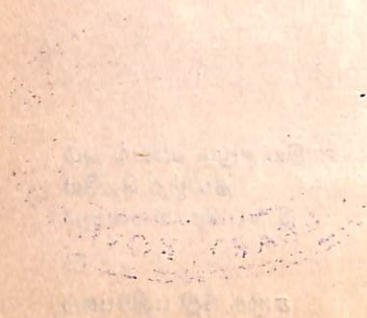
சாதிய சமூக அமைப்பும்
தமிழ்த்தேசிய
இனப்பிரச்சினையும்

கருணா மனோகரன்

ACC. NO. 26993

21

59-4

சாதிய சமூக அமைப்பும் தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

□

□

கருணா மனோகரன்

சமூக நீதி பதிப்பகம்
திருப்பூர்-638 602

சாதிய சமூக அமைப்பும்

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

© கருணா மனோகரன்

முதல் பதிப்பு : நவம்பர்-1991

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 1992

விலை : ஒன்பது ரூபாய்

வெளியீடு :

சமூக நீதி பதிப்பகம்

54, கண்ணகி நகர்

பெருமாநல்லூர் சாலை

திருப்பூர்-638 602.

□

சாதி ஆதிக்கங்களுக்கும்

தேசியஇன ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக

தியாகங்கள் புரிந்த எண்ணற்ற

தமிழ் மக்களுக்கு இந்நூல்

இந்நூல் குறித்து வாசகர்கள் தமது விமர்சனங்களை அளித்து நூற்பொருள் விவாதத்தில் பங்கேற்க அழைக்கின்றோம்.

அச்சு :

அலைகள் அச்சகம்

சென்னை-24

சாதிய சமூக அமைப்பும் தமிழ்த் தேசிய இனப் பிரச்சினையும்

இந்தக் கட்டுரை சாதிய சமூக அமைப்பிற்கும் தமிழ்த் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கும் உள்ள உறவை விளக்கும் நோக்கத்தோடு மட்டுமே எழுதப்பட்டது. மேற்குறிப்பிட்டுள்ள பொருளுக்குத் தேவை எனக் கருதும் பட்சத்திலேயே தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விஷயங்கள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றனவே அல்லாமல் தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றிய விரிவான பரிசீலனை இதில் அடங்காது. விவாதத்திற்கான ஒரு தயாரிப்பே இக் கட்டுரை.

ஒரு முன்னுரை

கிட்டத்தட்ட 60 ஆண்டுகளாகத் தமிழர் உரிமைக் கோட்பாடுகள் பல காரணங்களில் (மொழி அடிப்படையில், திராவிடர் என்ற மரபின அடிப்படையில், பண்பாட்டு அடிப்படையில்) பல கோணங்களில் (அரசியல் விடுதலை, சுயநிர்ணய உரிமை, மாநில சுயாட்சி, மாநில உரிமை) பலரால் (தந்தை பெரியார், தமிழக ஆய்வரண் குணா, திராவிடர் கழகப் பிரிவுகள், சில மார்க்சிய-லெனினிய குழுக்கள், தமிழர் தேசிய இயக்கம், தமிழின விடுதலைக் கழகம், தென்மொழி பெருஞ்சித்திரனார், மார்க்சிய பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக்கட்சி, தமிழ் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சி மற்றும் பல இயக்கங்கள், தனி நபர்களால்) பேசப்பட்டு வருகின்றன. இவர்கள் போக இக் கொள்கை நீர்த்துப் போன வடிவில் சந்தர்ப்பவாதமாக அவ்வப்போது தி. மு. க. வினரால் பேசப்பட்டு வருகிறது. ஆனாலும் 60 ஆண்டுகாலச் செயலுக்குப் பின்னரும் தமிழர்

உரிமைக் கோட்பாடுகள் தமிழக மக்களிடையே ஒரு பெளதிக அடிப்படையைப் (material force) பெறவில்லை என்றே சொல்லலாம். நோக்கங்களும் அதை ஒட்டிய செயல்பாடுகளும் ஒரு குவி மையத் தன்மையை அடைய வில்லை என்றே சொல்லலாம்.

அதேபோல் இத்துணைக் கண்ட அல்லது தமிழகச் சமூக அமைப்பைப் பற்றிய விவாதங்களும் கிட்டத்தட்ட 100 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வருகின்றன. 1912இல் தொடங்கிய Madras Dravidian Association-லிருந்து இன்று வரை ஏற்பட்ட பல அமைப்புகளும், கட்சிகளும் (கம்யூனிஸ்டு உட்பட) பலவித விளக்கங்களையே கொடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றன. இவற்றின் செயல்களில் கிடைத்த அனுபவங்களைக் கொண்டு பார்த்தால் இவையெல்லாம் அளவு மாற்றங்களைக் (Quantitative change) கொடுத்துள்ளனவே அன்றிப் பண்பு மாற்றத்தை (Qualitative change) நோக்கிச் செல்லவில்லை என்பதை அறியலாம்.

இவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் வரலாற்றுப் படிப்பினைகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி, சுய நலப் போக்கின்றி ஆராய்வது இன்றைய தமிழகச் சமூகப் பொறுப்பாளர்களின் கடமையாகிறது.

ஆரிய-திராவிடப் பிரச்சினை, சாதியும் இந்து மதமும் (சனாதன மதம்), வடவர்-ஏகாதிபத்தியப் பிரச்சினையும் தேசிய இன விடுதலையும், வர்க்கமும் சாதியும் போன்ற பிரச்சினைகள் ஒன்றுக்கொன்று இணைப்பு கொண்ட வடிவில் சுற்றிக் கொண்டே வருகின்றன. இன்றும் கூட இவை சுயமுரண்பாடுகளைக் கொண்டிராத வகையில் ஒரு கருத்தடிப்படையை அடையவில்லை என்பதை நாம் பார்க்கலாம். இவற்றையெல்லாம், ஒரு சேரப் பார்க்கும்போது குழப்புவதாக இருக்கின்றன. ஆனாலும் இவை தீர்வு காணப்பட வேண்டியவை என்பதை நாம் அங்கீகரித்தாக

வேண்டும். பல இயக்கங்கள், அறிஞர்களின் கருத்துகளிலிருந்து சாதக-பாதகத் தன்மைகளைப் பகுத்தறிந்து முழுமைப்படுத்தியாக வேண்டும் என்பதையும் நாம் அங்கீகரித்தாக வேண்டும். இத்தகைய முழுமைத்தன்மையிலேயே (ஒப்பீட்டுவகை முழுமைத் தன்மை) இக்கருதுகோள்கள் மக்களிடையே பௌதிகத் தன்மையை அடையும். இவற்றையெல்லாம் முழுமையாக ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமன்று, சாத்தியமும்ன்று. மாறாக, இச்சமூக அமைப்பிற்கும் தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கும் உள்ள உறவை மட்டுமே இக்கட்டுரை எடுத்தியம்புகிறது. இக்கட்டுரை 5 பகுதிகளைக் கொண்டது.

1. சாதியின் தோற்றமும் இயங்கு முறையும்.
2. அய்ரோப்பியச் சமுதாயத்திற்கும் இந்துச் சமுதாயத்திற்குமுள்ள வேறுபாடு.
3. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் தமிழகமும்.
4. தந்தை பெரியாரும் - சாதியும் - தேசிய : இனப் பிரச்சினையும்.
5. தேசிய இன விடுதலைக் கொள்கை கொண்ட இயக்கங்கள்.

பகுதி — 1

1. சாதியின் தோற்றமும் இயங்கும் முறையும்

சாதி என்கிற கேள்வி, கோட்பாட்டு வகையிலும் சரி, நடைமுறையிலும் சரி மிகப் பெரும் ஒரு கேள்வியாகும். சாதி ஒரு வட்டாரப் பிரச்சினையே, ஆயினும் பரந்த அளவில் தீங்கு விளைவிக்கும் தன்மை கொண்டது. சாதியத்தின் மூலாதாரங்களைத் தோண்டித் துருவி அறிய முற்பட்ட எத்தனையோ மேதைகளுக்கு இப்பிரச்சினை ஒரு சவாலாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

இத் துணைக் கண்டத்தில் சாதியின் தோற்றுவாய், இயக்கம் பற்றிப் பரிசீலிக்கச் சில அடிப்படைகளை முன்னிறுத்தியாக வேண்டியிருக்கிறது.

கருத்தியல் அடிப்படை

மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி. அதாவது, மனிதன் தன் உயிர்ப் பாதுகாப்பிற்காகவும், வாழ்க்கைத் தேவைகளுக்காகவும் அடுத்த மனிதனைச் சார்ந்திருப்பது அவசியமாகிறது. எனவே, ஒருவரை ஒருவர் ஏதோ ஒரு வகையில் சார்ந்தே ஒவ்வொரு தனி மனிதரும் வாழமுடியும். வரலாறு முழுதும் அப்படித்தான். இந்தச் சார்பு நிலையின் கூட்டுத் தொகுப்பையே சமுதாயம் என்கிறோம்.

மனிதக் கூட்டம் சமுதாயமாக வாழ உற்பத்தி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டாக வேண்டும். எதிர்காலச் சந்ததியை உருவாக்கியாக வேண்டும் (உயிரின் தேவை). இத்தகைய கூட்டு உற்பத்தி நடவடிக்கையில் இயற்கையை மேலும் மேலும் புரிந்து கொள்வதோடு தானும் வளர்ச்சி பெறுகிறான். இந்த ஆரம்பகால மனித வாழ்க்கையில்

உயிரோடு இருப்பதற்கான தேவைகள் உத்திரவாதமாயில்லை (முக்கியமாக உணவு) வரலாறு சென்றுகொண்டேயிருக்கிறது. இயற்கையைப் பற்றிய ஞானம் பெருகிக்கொண்டே போகிறது. புதிய தொழில் முறைகளைக் கையாளுகின்றான். வேட்டையாடுதல் அல்லது கால்நடை மேய்ப்பு அல்லது தற்காலிக விவசாயம் என்று தொழில் (உற்பத்தி) மேலும் மேலும் புதிய பரிமாணத்தை அடைகிறது. வாழ்க்கை மேலும் மேலும் உத்திரவாதமாகி வருகிறது. பழைய கருவிகள் அதைப் பற்றிய ஞானம் போய் புதிய கருவிகளும், பிரதேச அறிவும் விரிவடைகிறது. குடும்பம் என்பதும் மாற்றமடைகிறது. பெண்களே குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க முடியும் என்பதால் பெண் வழியிலேயே பிறப்பு சொல்லப்படுகிறது. இதைத் தாய் வழிச் சமுதாயம் என்பர். எந்த ஒரு தனி நபரின் உயிர்வாழ் தேவையேகூடப் பூர்த்தியடையாமல் இருப்பதால் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு வழியில்லை. சுரண்டல் இல்லை என்பதால் ஒடுக்குமுறை இயந்திரமான அரசு இல்லை. வீரத் தலைவர்களே குலத்தலைவர்களாயிருக்கின்றனர். வாழ்க்கைத் தேவைகள் குறைந்த பட்ச அளவு கூடப் பூர்த்தியாகாத நிலையில், வாழும் பிரதேசமும் நிலையாயில்லை.

காலம் நகர்கிறது (கடந்த கால நடைமுறையிலிருந்து பெற்ற அனுபவத்தின் மூலம்) புதிய பிரதேசங்களும், புதிய தொழில்களும் பற்றிய அறிவு வருகிறது. புதிய தொழில் பிரிவினைகள் உருவாகின்றன. கூட்டுச் சமுதாயத்தின் ஒரு பிரிவினர் புதிய தொழில் திறமை பெற்று (அனுபவத்தின் மூலம்) புதிய தொழில் பிரிவினைக் கொண்ட தொகுதியாக உருவாகின்றனர். (இது வேளைப் பிரிவினையையும் கொண்டு வருகிறது.) வேட்டைத் தொழில், கால்நடை மேய்ப்பு, இடம் மாறிச் செல்லும் விவசாயம் இவ்வாறாக வளர்கிறது. அல்லது வாழும் பிரதேசங்களின் இயல்புக்கு ஏற்ப (சூறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் என்பதுபோல் ஏக

காலத்தில்) உற்பத்தியும் அதற்குப் பொருத்தமான குடும்ப வடிவங்களும் தோன்றுகின்றன. ஒரு தொகுப்பு மக்களுக்கும் இன்னொரு தொகுப்பு மக்களுக்குமிடையிலான வேற்றுமைகள் அதிகரிக்கின்றன. இவற்றிலெல்லாம் இயற்கைச் சூழல் பெரும் பங்காற்றுகின்றது. ஒரு இரத்த உறவுமுறை/தொழில் முறைக் கூட்டம் மற்றொரு இரத்த உறவுமுறை/தொழில் முறைக் கூட்டத்தோடு முரண்படுகிறது. தொல் குடிப் போர்கள் இத்தன்மையானதே. உலோகத்தைப் பற்றிய அறிவும், தண்ணீரைத் தேக்குவதற்கான அறிவும் நிலையான விவசாயத்திற்கு வழிவகுக்கின்றன. நிலையான விவசாயம் வாழ்க்கையை நிலையானதாக்குவதோடு புதிய தொழில் பிரிவினைகளுக்கும் வழிவகுக்கிறது. மண்பாண்டம் செய்தல், கட்டடம் கட்டுதல், ஆடை நெய்தல், நிலையான விவசாயம் செய்தல் போன்றவை பெருகுகின்றன. இந்தத் தொழில் பிரிவினைகளின் வளர்ச்சி விவசாயத்தில் உபரியைக் கொண்டுவருகிறது. அதாவது சமுதாயத்தின் (உணவு) தேவையையும் தாண்டி உபரி தோன்ற ஆரம்பிக்கிறது. அதே சமயத்தில் ஒரு உபயோகப் பொருளை உருவாக்குவதில் கருவிகள் தொன்மையாய் இருப்பதால் மனிதனின் கைத்திறனும் மூளைத்திறனும் முக்கியப் பங்காற்றுகின்றன. இதை அனுபவத்தின் போக்கிலேயே, தலைமுறை அனுபவத்தின் போக்கிலேயே செயல்படுத்த முடியும். எனவே இயல்பாகவே அத்தொகுப்பு மக்களுக்குள்ளேயே தொழில் பிரிவினை அடிப்படையில் இரத்த உறவு முடங்கிப் போகிறது. ஆரம்பக் காலத்தில் இருந்த புறமணமுறை (வேறு Clanஐச் சேர்ந்தவர்களோடு உடல் உறவு கொள்வது) சாத்தியமில்லாமல் போகிறது. எனினும் புறமணமுறைச் சமுதாயம் முழுவதும் வழக்கொழிந்து போய்விடுவ தில்லை. இந்த விதியாக்கப்படாத இயல்பான அகமண முறையும் தலைமுறையாக வரும் தொழில் திறமையும் உபரி உற்பத்திக்கு அடித்தளமாக அமைகின்றன. அதாவது வரலாற்றில் வேற்றுமைகளுக்கான பௌதிக அடிப்படை உருவாகி விட்டது. இனி ஒரு மனிதனுக்கு அவனது உயிர்

வாழ்க்கைக்குத் தேவையான உணவைக் கொடுத்து அவன் உழைப்பைப் பறித்துக்கொள்ள முடியும். உபரியைப் பெறமுடியும், இந்த உபரி உற்பத்தி; சமுதாயத்திற்குள் பகைகளை, மோதல்களை, போர்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. இது, எந்த எந்தப் பிரிவினர் 'உபரியை' எந்தெந்த அளவில் பிரித்துக் கொள்வது என்பதற்கான போர். இந்த நெளிவு சுழிவான நீண்ட நெடிய போரில் ஆளுவோர் அடக்கப்படுவோர் எனச் சமுதாயம் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபடுகிறது. ஆளுவோரின் தலைவன் அரசன் ஆகிறான். தான் ஒடுக்கிய பகுதி மக்களைக் கொண்ட எல்லை வகுக்கப்படுகிறது. ஒடுக்கும் பகுதியைப் புறச் சக்திகளிடமிருந்து காத்துக் கொள்ளவும் அப்பகுதியில் உள்ள ஒடுக்கப்பட்டோர் கிளர்ந்து எழாமல் தடுக்கவும் படைகள் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன. தன்னுடைய தேவைகளும் வசதிகளும் நிலையாயிருக்க வேண்டுமென்றால் பெண் மற்றவர்களோடு உறவு கொண்டு குழந்தை பெறுவதைத் தடுத்தாக வேண்டும். இத்தகைய அவசியம் அரசர்களுக்கும், அந்தப் பரிவாரங்களுக்கும், வேளாண் தொழில் செய்பவர்களுக்கும் தேவையாகிறது. பெண்கள் மேல் கற்பு திணிக்கப்படுகிறது. அகமணமுறை வழக்கத்திற்கு வருகிறது. உபரி உற்பத்தி பெருகப் பெருக வாணிபமும் அரசும் வலுப்படுகிறது. வணிக மையங்களாகவும் அரசின் மையமாகவும் நகரங்கள் தோன்றுகின்றன. ஓய்வு கொண்ட இந்த ஆளும் வர்க்கங்களே நாகரிகத்தை (Civilisation) தோற்றுவிக்கின்றன. வான சாஸ்திரம், கட்டடக் கலை, ஆட்சிக்கலை, கலை இலக்கியம் இவை பெருகுகின்றன. அதாவது வர்க்க ஒடுக்கு முறையும் உபரியும் இல்லாமல் நாகரிகம் தோன்றவில்லை. இது உலகளாவிய விதி.

மேற்கூறப்பட்ட சமுதாயப் பரிணாம வளர்ச்சி மிகப் பொதுவானது. காலம் சிற்சில இடத்தைப் பொறுத்து (Space & Time) மாற்றங்களைக் கொண்டது. எவ்வாறா

யினும் இவற்றிலிருந்து சமுதாய வளர்ச்சி விதிகளை (Social laws of Development) பெறலாம். அதாவது மனிதன் ஒரு சமூகப் பிராணி. உயிர் வாழ்க்கைக்கான போராட்டம் புதிய தொழில்களையும் தொழில் பிரிவினைகளையும் தோற்றுவிக்கிறது; புதிய தொழில் பிரிவினைகளின் வளர்ச்சி உபரியைத் தோற்றுவிக்கிறது; உபரி வர்க்கங்களைத் தோற்றுவிக்கிறது. அரசைத் தோற்றுவிக்கிறது. பெண் பூட்டி வைக்கப்படுகிறாள்.

இனி இத்துணைக் கண்டத்திற்கு வருவோம். இங்கே பலவிதமான கருத்தோட்டங்கள் நிலவுகின்றன. இவ் அடிப்படைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும்போது கீழ்க்கண்ட முடிவுகளுக்கு ஒருவர் வரமுடியும்.

சிறிது சிறிதாகக் கீழ்க்கு நோக்கிவந்த ஆரியர்களின் உற்பத்தி முறை (தொழில்) வேட்டையாடுதலும் பின்னர் கால்நடை மேய்ப்பும், இடம் பெயரும் விவசாயமுமாகும். இத்தகைய உற்பத்தி முறை அவர்களுக்குள் வர்க்க பேதங்களைத் தோற்றுவித்து விடவில்லை; எனவே அரசும் உருவாகவில்லை. பெண்களும் அடிமைப்பட்டிருக்கவில்லை. அனைவருக்கும் தேவையின்போது ஆயுதம் எடுக்கும் உரிமையும் பழக்கமும் இருந்தது. இவர்கள் குதிரை பூட்டிய ரதத்தைக் கொண்டிருந்ததும் ஒரு முக்கிய அம்சம்.

ஆனால், சிந்து வெளியில் இருந்த திராவிடர்களோ வளர்ச்சியடைந்த நாகரிகத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இந்த நாகரிகம் வேளாண் வளர்ச்சியால் வந்தது. அடிமை முறையும் கூலி முறையும், விலைமாதும் அரசின் வளர்ச்சிக்குக் காண்பிக்கின்றன. மக்கள் எல்லாரும் ஆயுதம் ஏந்தும் உரிமையற்றவர்களாக இருந்தனர். அரசின் படைகள் மட்டுமே போரில் ஈடுபடுத்தத் தக்கதாகவும், அது கூலி அடிப்படையிலிருந்தது என்பதும் இதன் விழ்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணங்களாயின.

ஆரியர்கள் பஞ்ச பூதங்களை (இயற்கை சக்தியை) வணங்குபவர்களாயிருந்தனர். இது கிட்டத்தட்ட எல்லா தொல்குடி மக்களிடமும் நிலவிய கருத்துதான். ஆரம்ப கால ரிக் வேதம், அண்டம் (Universe) பற்றியும், காற்று, நட்சத்திரம், சூரியன் பற்றியும் புரியாத பல கேள்விகளை எழுப்புகிறது. ஒரு மனிதனின் வாழ்வு என்பது இக்கடவுள்களை (இன்றைய அர்த்தத்தில் அன்று, இயற்கைக்கு மேற்பட்ட சக்தி Super natural power- என்ற அர்த்தத்தில்) அறைகூவி அழைப்பதும், அதற்குப் பலியிடுவதும் (யாகம்) தான் என்பதாக ரிக் வேதத்திலிருந்து தெரிய வருகிறது. Universal man ஐப் பற்றிக் கூறுகிறது. அது மேலும் கூறுவதாவது: "Purusa is according to hymn, the personification of the cosmic principle, the "Universal man." He is the source of all the Universe of the present and future. The gods extracted from him, as it were, the cosmic worlds, the animal worlds and man (X90).

பிரபஞ்ச மனிதனை (Universal man) பற்றி கூறுகிறது. அது மேலும் கூறுவதாவது: வேதப்பாடலின் படி, அண்டக் கொள்கையின் மனித உருவான புருஷன் (Purusa) என்பவன் தான் பிரபஞ்ச மனிதன் ஆவான். இன்று நாளை ஆகிய அனைத்து பிரபஞ்சங்களின் மூலம் அவன் தான். இந்தப் புருஷனிடமிருந்து தோன்றியது தான் கடவுள்கள். ஒரு விதத்தில் அண்ட உலகங்களும், விலங்கு உலகங்களும், மனிதனும் கூட இதிலிருந்து தோன்றியதுதான்.

தனக்கும் (அதாவது தன்னுடைய சிந்தனைக்கும்) புற உலகுக்கும் உள்ள தொடர்பை அவர்கள் அறிய முற்பட்டார்கள். ஆதிச் சமுதாய அமைப்பு முறையை அவர்கள் கொண்டிருந்ததால் பண்பாட்டு வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி என்பது மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் - தொல் நிலையில் - இருந்தது. விளக்கமாக இல்லாமல் சுருக்கமாகச் சொல்லப் போனால் பேரண்டத்தை (Cosmic Universe) பிரம்மமாகவும் தன்னுள் இருப்பதாகக் கொள்ளும் உணர்வை

ஆன்மா எனவும் அவர்கள் புரிந்திருந்தனர். இதை ரத்தினச் சுருக்கமாக பிறும்மவாதம் எனலாம். (பல போக்குகள் இருந்தன என்றாலும் இது அடிப்படையாக இருந்தது).

காலம் செல்லச் செல்ல ஆரியர்களிடையே முக்கியத் தொழில் பிரிவினை ஏற்பட்டது. வேள்வி செய்பவர்கள் ஒரு பிரிவினராகவும் போர் செய்பவர் ஒரு பிரிவினராகவும் தொழில் பிரிவினை ஏற்பட்டது. சிந்துவெளித் திராவிடர்களைப் போரில் வென்ற காலத்தில் திராவிட ஆளும் வர்க்கத்திற்கும் ஆரியர்களுக்கும் உறவு ஏற்பட்டது. பல திராவிட அரசர்களும், வாணிபர்களும், வேளாண் தலைவர்களும் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளப்பட்டனர். சிந்து வெளி நாகரிகத்திலிருந்து ஆரியர்கள் நிரம்பக் கற்றார்கள். இரத்தக் கலப்பு ஏற்பட்டது. Race puritanism வரலாற்றில் இருக்க முடியாது என அம்பேத்கர் தெளிவாய் விளக்குவார்.² இந்தக் காலத்தை வேதகாலம் எனலாம். திராவிட அரசுகள் என்ற தனித் தன்மையைப் பல முடியரசுகளும் குடியரசுகளும் இழந்து வரும் போக்கு ஆரம்பித்தது. பிறும்மவாதம் பேசிய பெரும் பகுதி ஆரிய இன ரிஷிகளும் wisemen, வர்க்கச் சமுதாயத்து அறிஞர்களும் (corrupted) பிராமணத்தைத் தோற்றுவித்தனர். இவர்களின் சமுதாயப் பகுப்பு முறையே வர்ணாசிரம தர்மமாகும்.

சிந்தனையையும் புறவுலகையும் ஒருசேர விளக்கிய ஆத்மம் - பிறும்மம் எனும் வாதம் வேதகால ஆட்சியில் மாற்றம் பெற்றது. ஆத்மம் (Subjective - அதாவது சிந்தனை, உணர்வு முதலியன) தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டது. உழைப்பிலிருந்து சிந்தனை தனிமைப்படும் வர்க்கச் சமுதாயத்திற்கேற்பத் தத்துவமும் மாறுபடுகிறது. பரிசுத்தமும் சடங்குகளும் உடலைச் சுத்தமாக்குவதோடு மனத்தையும் சுத்தமாக்குகின்றன. இவ்வாறு மனத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிக் கொள்பவன் ஆத்மா (Spiritual soul) பிறும்மத்தில் (Cosmic Universe) கலக்கிறது என்ற விளக்கம் வந்தது. ஆரம்ப காலங்களில் பிராமணர்களும் ஷத்திரியர்களும் (இரு

வேலைப் பிரிவினை) ஆளும் பிரிவினராய் இருந்தனர். இவர்களுக்குள் ஆதிக்கத்திற்காக நடைபெற்ற போர்களை நாம் இதிகாசங்களில் (பரசுராமன் கதை, வசிஸ்டர் - விசுவாமித் திரர்) காண்கிறோம். இவை சிந்துவெளியில் அவர்கள் நன்கு நிலை கொண்ட பிறகு முடிந்திருக்க வேண்டும். பிராமணர்கள் மேலாண்மை பெற்றனர். பிராமணர்களை மேல் நிறுத்தும் வர்ணாசிரம தர்ம அரசுப் பாகுபாட்டுமுறை வந்தது. (அம்பேத்கர் அவர்கள் இந்த நீண்ட நெடிய நிகழ்ச்சிப் போக்கை பிறும்மவாதம்-வேதமதம்-பிராமணியம் என வரிசைப்படுத்திக் கூறுவார்.)

சாதிகளின் தோற்றம் பற்றி அண்ணல் அம்பேத்கரின் விளக்கம் :

அம்பேத்கரின் கருத்துகளைப் படிக்குமுன் ஒரு விஷயம். இந்து சாதிய சமூக அமைப்பு சிக்கல் வாய்ந்தது. அதுவும் கிட்டத்தட்ட 2000 ஆண்டுகளாகத் தாக்குப் பிடித்து உயிர் வாழும் சாதியம் மிக நுணுக்கமானது. பல அறிஞர்களும் இதைப் பரிசீலித்துப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் போனார்கள் என்கிறார் அம்பேத்கர். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தில் பிறந்ததாலும், அறிஞரானதாலும் அதைத் தோண்டித் துருவிக் கண்டுபிடிக்க முயன்ற தனாலேயே மற்ற படிப்பாளி அறிஞர்களிடமிருந்து அவர் வேறுபட்டார். 25 ஆவது வயதில் சாதியத்தின் தோற்றம் பற்றிய அவரின் கருத்து பின்னாளில் இந்துமத எதிர்ப்புச் சமுதாயத்திற்கு அஸ்திவாரமாகியது. சிக்கலான இந்தப் பரிசீலனையை நுணுக்கமான அறிவுத்திறனோடு பார்க்க வேண்டும். என்னளவில் நான் கருத்துச் சிதையாமல் எளிமைப்படுத்துகிறேன். (மேலும் ஆழமான அறிவு பெற அவருடைய "இந்தியாவில் சாதிகள்" புத்தகத்தையும், தமிழில் வெளிவர இருக்கும் "பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி" என்ற நூலையும் பார்க்கவும்.)

அம்பேத்கர் கூறுகிறார் :

“முதற்கண் மற்ற எந்தச் சமூகங்களையும் போலவே இந்துச் சமூகமும் வர்க்கங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதை நாம் நினைவு கூர்வது அறிவுடைமையாகும். பண்டைய நாட்களிலேயே அறிந்து கொள்ளப்பட்ட வகுப்புகள்:

1. பிராமணர்கள் அல்லது புரோகித வர்க்கம்
2. சத்திரியர்கள் அல்லது இராணுவ வர்க்கம்.
3. வைசியர்கள் அல்லது வணிக வர்க்கம்.
4. சூத்திரர்கள் அல்லது கை வினைஞர்களும், ஏவலருமான வர்க்கம்.

இது சாராம்சத்தில் ஒரு வர்க்க அமைப்பு என்ற உண்மைக்குக் குறிப்பிட்ட கவனம் செலுத்த வேண்டும். இவ்வமைப்பில் தனி நபர்கள் தங்கள் தகுதிக்கேற்ப வர்க்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள முடியும். எனவே வர்க்கங்கள் தங்கள் நபர்களை மாற்றிக் கொள்ள முடியும். இந்துக்களின் வரலாற்றின் ஏதோவொரு கால நிலையில் புரோகித வர்க்கம் மற்ற மக்களின் திரட்சியிலிருந்து தன்னைத் தானே சமூக வகையில் விலக்கிக் கொண்டது. (ஆதிக்கம் செலுத்த இது ஒரு காரண மாயிருக்கலாம்-நான்). கதவடைப்புப் போக்கின் வாயிலாக (Closed door policy) தன்னைத் தானே ஒரு சாதியாக உருவாக்கிக் கொண்டது. சமுதாய உழைப்புப் பிரிவினையின் அடிப்படையில் ஏனைய வர்க்கங்கள் சில மிகப்பெரியனவாகவும், மற்றவை மிக மிகச் சிறியனவாகவும் சிதறுண்டு போயின. இன்றைய எண்ணிலடங்கா எத்தனையோ சாதிகளை உருவாக்கியவை தொடக்கக் கருப்பைகளான வைசிய வர்க்கமும் சூத்திர

வர்க்கமுமே ஆகும். இராணுவத் தொழில் தன்னைத் தானே நுண்ணிய பகுதிகளாக்கிக் கொள்ள இடமளிக்காமையால் சத்திரிய வர்க்கமானது வீரர்களாகவும் நிர்வாகிகளாகவும் ஆன உட்பகுதிகளாக ஆகி நிற்கிறது.'''³

மேலும் கூறுவதாவது :

“அகமணம் மட்டும் சாதியின் சாராம்சமான ஒரே இயல்பு எனக் கூறலாம். வேறுவிதமாகக் கூறினால் கலப்புமணம் இன்மையே சாதியின் சாராம்சமாக இருக்கிறது.”⁴

புரோகித சாதியே மேல்தட்டுச் சுகபோகங்களை அனுபவிக்கும் தரப்பினராக இருப்பதால் அவர்கள் புனிதம், தீட்டு ஆகிய கொள்கைகள் மூலம் தங்களைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டு சிறப்பாக்கினவர் ஆக ஆக்கிக் கொண்டனர். புனிதம், தீட்டு(Pollution) ஆகிய கருத்துக்களைத் தங்களின் புரோகிதக் கொள்கையோடு இணைத்துச் சிறப்புரிமை பெற்றனர். இந்தச் சிறப்பு ஆளுமை உரிமையை, அவர்கள் தங்களுக்கிடையிலான மணஉறவு முறையில் (அகமண உறவு) கட்டிக்காத்துக் கொண்டனர். “அவர்கள் அகமணம் என்ற அறைக்குள் இருந்து கொண்டு கதவை அடைத்துக் கொண்டனர். அதனாலேயே மற்றவர்கள் கதவுக்கு அப்பால் நிற்குமாறு செய்யப்பட்டனர்.”⁵ ஆளுவாரின் பண்புக் கூறுகள், பார்த்து ஒழுகுதல் என்ற அப்படையில் கீழ் இருப்பவர்களுக்குச் செல்கிறது என்பது ஒரு வரலாற்றுத் தன்மையே. மேல் வர்க்கத்தினர் இப்படித் தங்களை அகமண வட்டத்திற்குள் அடைத்துக் கொண்டு பெருமை அடைய முயலும் போது கீழிருப்பவர்களுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. மற்றவர்கள் தங்கள் கதவுகளை அடைத்துக் கொள்ளும்போது கீழிருப்பவர்களும் தங்கள் கதவுகள் மூடப்பட்டு விட்டத்தைக் காண்கின்றனர். ஆகவே “எண்ணிக் கையில் சாதி என்பது ஒன்றே ஒன்றாக இருத்தல் என்பது

எப்போதுமே இருந்திருக்க முடியாது. சாதிகள் எண்ணிக்கையில் பலவாகத்தான் இருக்க முடியும்.” எனவே “சாதியின் தோற்றுவாய் என்பது அநமணத்திற்கான இயக்கத்தின் தோற்றுவாயே” என்கிறார் அம்பேத்கர்.⁶

பிராமண வர்க்கம் அகமண முறையின் மூலம் சாதியாகிக் கொள்ளும்போது படிப்படியாக (law of imitation) மற்ற வர்க்கத்தினரும் அகமண முறைக்குப் பழகுகின்றனர். சூழ்நிலைக் கட்டுப்பாட்டுக்கு உள்ளாகின்றனர். எனவேதான் “சாதி என்பது அடைபட்டுள்ள ஒரு வர்க்கமே” என்கிறார் அம்பேத்கர்.

வர்க்கம் என்பது சாதியாக்கப்பட்டவுடன் ஒவ்வொரு சாதியும் தானியங்கும், (auto function) தன்மையை அடைகின்றன. அதே சமயம் பொதுப் பொருளாதார அமைப்பு முறைக்குள்ளும் (பல்வேறு சாதிகள்) இயங்குகின்றன.

பார்ப்பனர்களின் அரசு ஆதிக்கப் போக்கே அவர்களை அகமணத்திற்குக் கொண்டு சென்றது. இந்த அகமணம் சமூகத் தன்மையாகும்போது சாதிகளாகியது. அம்பேத்கர் கூறுவதாவது:

“சாதி அமைப்பை விளக்குவதில் மற்ற அறிஞர்களின் தவறு எங்கே இருக்கிறது? அவர்கள் சாதி அமைப்பு என்ற ஒரு முழுமையில் சாதியை விளக்காமல், ஒன்றுக்கொன்று வரையறுக்கப்பட்ட உறவுகளைக் கொண்டதாகச் சாதியை விளக்காமல் தனக்குத் தானே தனித்துக்கொண்ட ஒரு அலகாகச் சாதியை விளக்கியதில் தான் இவர்களின் தவறு அடங்கியிருக்கிறது. சாதி என்பது தன்னைத்தானே அடைத்துக் கொண்டவிட்ட ஒரு அலகாக இருக்கும் போதே சாதி அமைப்பு என்று முழுமையில் வரையறுக்கப்பட்ட உறவுகளிலும் செயல்பட்டுமுழுமைத் தன்மையாக இருக்கிறது.” “தனித்தனி அலகுகளாக்கி, எந்த ஒரு அலகும் (Unit) மற்ற எந்த வேறு ஒரு அலகோடும் பிணைவதிலிருந்தும் தந்திர

மாகத் தடுப்பதே இந்தியாவில் சாதி என்பதன் வேறு ஒரு அலகோடும் பிணைவதிலிருந்தும் தந்திர மாகத் தடுப்பதே இந்தியாவில் சாதி என்பதன் பொருளாகும். ஆக, அகமணமே சாதிக்கு உரிய தனித்தன்மையான ஒரே இயல்பு என்பது தவிர்க்க முடியாத முடிவாய்ப் பெறப்படுகிறது. ஆதலினாலேயே, அகமணம் எவ்வாறு தொடர்ந்து பேணப் படுகிறது என்பதை நிறுவுவதில் நாம் வெற்றி பெறுவோமேயானால், நடைமுறையில் சாதியின் தோற்றுவாயை மட்டுமின்றி அமைப்பியக்கத்தையும் நிரூபித்தவர்களாவோம்.”

“இந்திய மக்கள் என்பவர் ஆரியர்கள், திராவிடர்கள், மங்கோலியர்கள், ஸ்தெதியன்கள் ஆகியோர்களைக் கொண்ட ஒரு கலப்பே ஆகும்”.....“சாதி அமைப்பில் நிறத்தின் பங்கை ஐரோப்பில ஆராய்ச்சி யாளர்கள் தேவையின்றி வலியுறுத்தி உள்ளனர். அவர்களே நிறம் பற்றிய தவறான கருத்துக்களால் ஆட்பட்டு நின்றனர். ஆதலினாலேயே, நிறமே சாதிப் பிரச்சினைக்குத் தலையாய காரணமென மிக எளிதாகக் கற்பனை செய்தனர். ஆனால், இக்கற்பனையைப் போல உண்மைக்குப் புறம் பானது வேறெதுவும் இல்லை.” “ஒரு கணமோ, குடும்பமோ வம்சவழியில் ஆரியரா, திராவிடரா என்பது பற்றி இந்திய மக்கள் என்றுமே கவலைப் பட்டதில்லை. வெளிநாட்டு மேதைகள் இங்கு வந்து இவ்வழியில் சிந்திக்கும் முன்னர் வரை நிலைமை இப்படித்தான் இருந்தது.”

வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

வேத மதத்தின் சமூக, தத்துவக் கோட்பாடுகளை எதிர்த்துப் புத்தமதம் வந்தது. வர்ணப் பாகுபாடுகளாலும் பெண்கள் இழிவுபடுத்தப்பட்டதாலும், மனிதனின் இறுதித் தீர்வு (Salvation) மோட்சமே என்றும், மோட்சத்திற்கான

பாதை பார்ப்பனனைத் தலைமையாகக் கருதி ஒழுகுதலும் வேள்வி சடங்கு சாஸ்திரங்களுமே என்ற நிலைமைக்குப் பதிலாக புத்தரின் கோட்பாடுகள் எழுச்சி பெற்றன. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பலர் புத்தரை ஏற்றனர். புத்த மதத்தில் திருமணம் என்பது ஒரு காண்டிராக்ட் ஆகும். பெண்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கும் சொத்துரிமை உண்டு. கல்வி உரிமை உண்டு; புத்த பிக்குவாக உயரும் உரிமையும் உண்டு; புத்த மதத்திற்கு ஆதரவாயிருந்த மவுரிய ஆட்சியை எதிர்த்து மீண்டும் தங்கள் நிலையை நிலைநாட்டிக் கொள்ள முர்க்கத்தனமாக எழுந்ததே சுங்க வம்ச (பார்ப்பணப் பிரிவு) ஆட்சி. இதன் முக்கிய அரசன் புஷ்யமித்திரன். இவன் காலத்திலேயே சுமதி பார்க்கவா என்னும் பார்ப்பணனால் இயற்றப்பட்ட தத்துவ, சிவில், கிரிமினல் Code தான் மனுதர்ம சாஸ்திரம் ஆகும். (ஒவ்வொரு புத்தபிக்குவின் தலையையும் ஒப்படைத்து விட்டு 100 தங்க காசுகளைப் பெறலாம் எனப் புஷ்யமித்திரன் அறிவித்தான்.) நிற்க.

வர்ணம் என்பது தகுதி அடிப்படையைக் கொண்டதாக ஆரம்பத்தில் நிலவியது. உபநயனம் எனும் புனித சடங்கில் (சம்ஸ்காராவில்) குருவிற்கு இருந்த அதிகாரத்தைத் தந்தைக்கு மாற்றிய போது (மனுதர்மம்) வர்ணம் சாதியாகியது. முன்னர் குரு மாணவனின் தகுதியைக் கொண்டு அவன் வர்ணத்தைத் தீர்மானித்த இடத்தில் தற்போது தந்தையைக் கொண்டு உபநயனம் செய்வித்ததன் மூலமாக மனு வர்ணத்தைச் சாதியாக்கினான். பிறப்பின் அடிப்படையிலான நிரந்தரத் தன்மையை ஏற்படுத்தினான். மீண்டும் புத்தமதம் போல் எந்த எதிர்ப்பும் வர சாத்தியமில்லாத ஒரு கடுமையான முறையை, அதாவது சாதியைக் கொண்டு வந்தான். இப்படித் தந்தையின் உரிமையாக உபநயனத்தைச் செய்ததன் மூலம் தொழில் மரபுத் தன்மையிலிருந்த வர்ணம் கறாரான சாதியாகியது. இவ்வாறு 'அகமணமுறையை வலியுறுத்துதல்' சட்டமாக்கப்பட்டதால் சாதியும், சதியும், விதவைத் தன்மையும் சமூகத்தில் உருவெடுத்தன. பார்ப்பணர்கள் தங்கள் வர்க்க, தத்துவ.

ஆட்சி மேலாண்மையை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள செய்த ஏற்பாடே சாதியாகும்.

மீண்டும் வரலாற்றுக்குத் திரும்புவோம். வேதகாலச் சமுதாயத்தில் வர்க்கப் பிரிவினைகளும், அரசும், புரோகிதக் கூட்டமும், பிராமணிய புரோகிதக் கூட்டமும், பெண்கள் இழிநிலையும் இருந்ததை முன்னர்க்கண்டோம். தொழில் பிரிவினை ஏற்கனவே நிலவி வந்தது. பெண்கள், தொழில் முறை நடவடிக்கைகளின் உத்தரவாதத்திற்காகவும், சொத்து பாதுகாப்பிற்காகவும் வீட்டிற்குள் அடைக்கப்பட்டனர். கற்பு வலியுறுத்தப்பட்டது. அதாவது, அகமண முறைக்குள் பெண் தள்ளப்பட்டாள். களம் ஏற்கெனவே இருந்தது. பிராமணர்களின் தெய்வீக வழிப்பட்ட பரிசுத்த கோட்பாடு ஆளும் தரப்பினரின் அறிவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதாக இருந்த காரணத்தால் ஏற்கெனவே நிலவிவந்த அகமண முறை, உழைக்கும் வர்க்கங்களைச் சாதிகளாக்கியது; நிரந்தர சுரண்-லுக்கான ஏற்பாடாகச் சட்டமாக்கப்பட்டது; தெய்வீகக் கருத்துக்களால் நியாயமாக்கப்பட்டது; அரசு, சட்டம், தத்துவம், சமூகம் ஆகிய துறைகளின் மூலம் அகமணம் உறுதி செய்யப்பட்டுச் சாதி வேருன்றியது. இதிலிருந்து பெறப்படுவதென்ன? பெண் விடுதலையும் (முக்கியமாகக் கற்புநெறி தகர்க்கப்படுதல் — மாறாகச் சுதந்திரமான காதலுக்கு வழி ஏற்படுத்துதல்) சாதி ஒழிப்பும் ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்திருக்கின்றன என்பதேயாகும்.

பண்டைய பொதுமைக் குழுக்கள் (Primitive tribal communal society) உடைந்து புதிய உற்பத்தி உறவுகளும், இரத்த உறவு மாற்றங்களும் தோன்றியதை நம்மால் பரிசீலிக்க போதுமான ஆதாரங்கள் இல்லாமல் போனாலுங்கூடத் தொழில் பிரிவினையும் உபரி உற்பத்தியும் வர்க்கமும் அரசும் கற்பு நெறி வலியுறுத்தப்படுவதும் தோன்றாமல் சாதி தோன்றியிருக்க முடியாது என்று நாம் கருத்து கொள்ளலாம். தாய்வழிச் சமுதாயம் ஒழிந்து தந்தை

வழிச் சமுதாயம் வரும் போது, உழைப்புப் பிரிவினை (Division of Labour), கெட்டிப்படுவதாடு குல ஒழுக்கங்களும் கெட்டிப்படுகின்றன. இயல்பாகவே புறமணமுறை வழக்கொழிந்து அகமணமுறை வருகிறது. ஆனால், இது ஒரு விதியாக எங்குமே இருந்திருக்க முடியாது. பழமையான தொழில் கருவிகளைக் கொண்ட உழைப்புப் பிரிவினையில் அகமணமுறையே சாத்தியமான ஏற்பாடாகும். ஆனால் இது ஒரு சமூக அரசியல் தத்துவ நெறியாகும் போது அது சாதிமாகிறது அல்லது உப சாதியாகிறது. இது ஒரு சிக்கலான நெடிய வரலாற்று வளர்ச்சிப் போக்கு. இதை உருவாக்கியதில் பார்ப்பனர்களின் பங்கை முக்கியக் காரணியாகக் கூறுகிறார் அம்பேத்கர். பார்ப்பனர்களின் தீட்டு, பரிசுத்தம் (Pollution) ஆகியவற்றின் மூலமான ஆதிக்கப் போக்கினாலேயே, பார்ப்பனர்கள் அகமணமுறை ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தனர். ஆளும் வர்க்கமாக அல்லது ஆதிக்க சக்தியாகப் பார்ப்பனர் இருந்த காரணத்தினால் அதை ஒட்டிய மற்ற தரப்பினர் (உதாரணம் : போர்த் தொழில், வாணிபம்) பார்ப்பனர்களை ஒட்டி தங்களையும் அகமண வட்டத்திற்குள் அடைத்துக் கொண்டனர். மற்ற வர்கள் புறமணத்தை விரும்பினாலும் அதற்கான வாய்ப்புகள் அடைப்பட்டுக் கிடப்பதால் அகமண முறைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

ஆரிய-திராவிடப் போரும் அதைப் பின் தொடர்ந்து வந்த நிலைமைகளும் தென்பகுதியில் இல்லை. அதேபோல் பிராமண-சத்திரியப் போராட்டமும் இங்கு இல்லை. பிராமணர்களின் தத்துவ ஊடுருவலையே தென்னகத்தில் காண்கிறோம். நமக்குக் கிடைத்த ஏடறிந்த வரலாற்றில் வர்ணாசிரமப் பகுப்பு முறையைக் காண்கிறோம். வர்க்க சமுதாய அமைப்பைக் கொண்டிருந்த தமிழகப் பகுதிகளில் வேளாளர்களின் சைவ மதக் கோட்பாட்டிற்கும், வேத மதக் கோட்பாட்டிற்கும், குறைந்தபட்சம் சித்தாந்த வகையில் சண்டை நடந்து சமரசமாகியிருக்க வேண்டும். இது கடைசிசங்க காலத்திற்கு முன்பே நடந்திருக்க

வேண்டும். தமிழக மன்னர்கள் தங்களின் வர்க்க நலன்கருதி பண்டைய சித்தாந்தத்தைவிடவேதமத, வர்ணாசிரம அடிப்படையிலான அகமணமுறை ஒழுக்கமே நிரந்தரமான, போராட்டத்திற்கு வழியில்லாத ஏற்பாடாகத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். மூவேந்தர் ஆட்சிப் பகுதி முழுவதும் ஒரே உற்பத்தி முறையும் ஒரே வர்க்கப் பிரிவினையும் கொண்டதாக இல்லை என்பதை ஐந்திணைப் பகுப்பு முறையிலிருந்தும் புறநானூற்றிலிருந்தும் காணலாம். கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே என்பது இருந்திருக்கிறது. பத்தினித் தன்மையையும் வலியுறுத்துகிறது. ஆகவே பல சமூக அமைப்புகளுக்கேற்பக் கருத்துப் போக்குகளும் நிலவின ஆக பரிசுத்தத் தனத்தில் தெய்வீக வழிபாட்டுக் கொள்கையைக் கொண்டிருந்த பார்ப்பனர்கள், பாசனப்பகுதியில் உள்ள நிலவுடைமை ஆதிக்கச் சமுதாய அரசுகளிடம் தங்கள் செல்வாக்கை பயன்படுத்தி இருப்பர். பாசனப் பகுதி மன்னர்களுக்கும் ஒடுக்குமுறையை மூடி மறைத்து நிலைத்த சுரண்டலுக்கு வழி வகுக்கும் கட்டாய அகமணமுறை தேவைப்பட்டிருக்கும் என்பதில் வியப்பில்லை. இப்போக்கு பின்னர் உபரியைத் தோற்றுவிக்க முடியாத பல உற்பத்தித் துறைகளின் மீதும் அவ்வின மக்களின் மீதும் செல்வாக்கைச் செலுத்தியிருக்க வேண்டும். கடைச்சங்க காலத்திற்கு முன்பே இந்திகழ்வுப் போக்கு ஆரம்பித்திருக்க வேண்டும். இவ்வாறில்லாவிட்டால் தொல்காப்பியர் தன்னுடைய வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டை வலியுறுத்தும்போது இங்குள்ள நிலைமைக்குக் கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாமல் போய் எதிர்ப்பைத் தேடியிருக்கும். ஆன்மா பற்றிய கருத்தின் தோற்றம் வடபுலமா தென்புலமா என்பது அவ்வளவு முக்கியமன்று. ஆன்மா கருத்து தமிழகத்தில் நிலவியதாலேயே அனாத்மவாதம் (பௌத்தம், சமணம்) ஆன்ம வாதத்தை எதிர்த்துப் பல மடைந்தது எனலாம். மார்க்சியமும் அம்பேத்கர் கொள்கையும் கொண்ட தமிழறிஞர்கள் இதுபற்றி ஆய்வு செய்யும்

போது இங்குள்ள வரலாற்றின் தொடக்க நிலையையும் விளக்க முடியும்.

வர்ணமும் சாதியும்

ஒவ்வொரு ஆளும் வார்க்கத்திற்கும் அந்தந்தக் கால நிலைமைகளை ஒட்டி சிவில் கிரிமினல் சட்டங்களைக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சமுதாயத்தை ஏதோ ஒரு வகையில் பகுப்பாய்வு செய்யாமல் சிவில் கிரிமினல் சட்டங்களைக் கொள்ள முடியாது. வேத காலத்தில் நிலவிய பகுப்பாய்வே நால்வர்ணமாகும். பிராமணர்களை முன் நிறுத்திப் படிநிலையாக சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் எனப் பகுக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் வர்ணம் தகுதியையே அடிப்படையாகக் கொண்டது (பிளேட்டோ பகுத்ததைப் போல). அம்பேத்கர் கூறியது போல் எப்போது புனிதமும் தீட்டும் தெய்வீகத் தன்மையாக்கப்பட்டுப் பிராமண அரசு அதிகார வார்க்கம் தன்னை உயர்நிலைக்கு உயர்த்திக் கொண்டதோ அன்றே அவை சமுதாயத்தைச் சாதியமாக்கி விட்டன. காலப் போக்கில் அகமணமுறைச் சாதிக்கு ஏற்பக் கொள்கையும் பிறப்பினடிப்படையில் சமுதாயத்தை விளக்கியது. எனவே நடைமுறையில் சாதிகளை ஒழிப்பது என்பது வர்ணாசிரம தர்மத்தைச் சித்தாத்த ரீதியில் ஒழிப்பதோடு சம்பந்தப்பட்டது. இதுவே இரண்டிற்குமான பிணைப்பு அடிப்படையாகும்.

சாதியம் இருக்கும் வரை வர்ணக் கோட்பாடு இருக்கும். வர்ணக் கோட்பாடு இருக்கும்வரை சாதியும் இருக்கும்¹⁰ அரசு அதிகாரம் இல்லாமல் வர்ணாசிரமதர்மம் ஒருபோதும் நிலைத்திருக்க முடியாது.

சாதியத்தால் ஏற்பட்ட தேக்கம்

தன்னுள் முடங்கிக் கொண்டதே சாதி என்பதால் புதிய நெறிகளுக்கும் சட்டங்களுக்கும் சாதி எதிரியாகிறது. புதுமை காணலுக்கும் எதிரானது. ஆனாலும் மெல்ல

வளர்ச்சியடைந்துவரும் சமுதாய அமைப்பில் அது எப்படித் தாக்குப்பிடித்தது? இது ஒரு முக்கியமான கேள்வி, தனக்குள்ளே இறுகிக் கொண்ட அமைப்பு ஒருவித இளக்கத்தைக் கொள்ளாமல் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமா? இளக்கங்கள் (Some way of looseness) புதிய சாதியங்களையே படைத்தன. அப்படிப் படைக்காமல் சாதிகளைக் கொண்ட அமைப்பு செயல்பட முடியாது. புதிய தொழிற் பிரிவினை புதியதொரு உள் சாதியைத் தோற்றுவித்தது. போர் முறை வளர்ச்சி ஒரு உபசாதியைத் தோற்றுவித்தது - சாதியின் அந்தஸ்து என்பதோ அந்தந்தக் காலத்தில் நிலவிய அரசுகளின் கொள்கை நடைமுறையை ஒத்ததாக இருந்தது. சில சாதிகள் மேலே போகும், சில சாதிகள் கீழே வரும். (பறைமுத்தி பள்ளு, கள்ளர் - மறவர் - கனத்த அகமுடையார் மெள்ள மெள்ள வந்து வேளாளர் ஆயினர்) மிக நவீன உதாரணம்; சாணார் சத்திரிய குல நாடாராக முயன்றதும், சில வகை செட்டியார்களும் பட்டுநூல் செளராஷ்டிரர்களும் பூணூல் அணிந்து கொண்டு பிராமணர் உரிமையைக் கோரியதும், பள்ளி என்றவர்கள் வன்னியகுல சத்திரியராகத் தங்களை மாற்றிக் கொள்ள முயன்றதும் ஆகும். இதுபோன்று, சாதி தனக்குள்ளே இயக்கங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அவையெல்லாம் புதிய சாதியைத் தோற்றுவிப்பனவாகவும் அந்தஸ்தை உயர்த்திக்கொள்ளும் முயற்சியுமாகவே இருந்தன. வர்ணாசிரம சித்தாந்தமோ, சாதிய (அகமணமுறை கொண்ட தொழில்) வட்டமோ உடைக்கப்படவில்லை. ஏன் சாத்தியமில்லாமல் போயிற்று என்பதைக் கீழே பார்ப்போம்,

சாதியத்தால் விளைந்த சீர்கேடுகள்

உழைக்கும் வர்க்கத்தைப் பிளந்தது முதல் கொடுமை. தொழிலைப் பிரிப்பது வேறு உழைப்பாளிகளைப் பிரிப்பது வேறு. உழைப்பாளிகளைப் பிரித்திருப்பது மட்டுமல்ல. அவர்களை மேல் என்றும் கீழ் என்றும் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்றும் ஒதுக்கி வரலாற்று வேற்றுமைகளை ஏற்

படுத்தியிருக்கிறது. வர்க்க உருவாக்கத்திற்கு இது பெரும் தடைச் சுவராக இருக்கிறது.

சாதியானது பக்கள் ஒரு சமூகமாக உருவாவதைத் தடை செய்துவிட்டது. பொதுவான சமூகம் என்ற கருத்து ஏற்பட முடியாமல் சமூகம் என்பதே சாதிகளின் சமூகம் என்றாகிவிட்டது. ஒவ்வொரு சாதியின் இருப்புமே பொதுச் சமுதாய உருவாக்கத்திற்குத் தடைதான். இதனால் பொதுச் சமூக மனோபாவம் தோன்றவில்லை என்பது மட்டுமல்ல. ஒவ்வொரு சாதிச் சமூகமுமே பொதுச் சமூகத்தின் பகையாகப் பொதுச் செயலாக்கம் கொண்டுவிட்டது. (இவ்வகையிலான சாதிய அமைப்பின் காரணத்தினாலேயே சமுதாயத்தின் பொதுத் தேவைகளான மராமத்து போன்ற துறைகள் அரசின் கடமைகளாகி விட்டன.) உண்மையில் இந்துச் சமூகம் என்று ஒன்று இல்லை. இந்துச் சமுதாயம் என்று கருத்தளவில் சொல்லப்படுவதெல்லாம் குறுகிய எண்ணம் கொண்ட பல சாதிகளின் சமூகமே. ஒவ்வொரு சாதியும் தான் ஒரு தனித்தனிச் சாதியாக இருப்பதை (தொழிலிலும், அந்தஸ்திலும், மண உறவு முறைகளிலும்) நன்றாகவே உணர்ந்திருக்கிறது. உணவு, உடை, பேச்சு, இருப்பிடம் ஆகிய எல்லாமே சாதிகளை நடைமுறை வாழ்வில் பிரித்திருக்கிறது. இத்தகைய சாதிகளைக் கொண்டு ஒரு தேசத்தைக் கட்டமுடியாது. ஏனெனில் தொழிலிலும், மண உறவுகளிலும், மற்ற வாழ்நிலை அம்சங்களிலும் எழும் ஒரு சாதி இனத்து மக்களின் கண்ணோட்டங்களும்மற்ற சாதியினருக்கு ஏற்பட சாத்தியமில்லை. பின்னர் எதைப் பகிர்ந்து கொள்வது? கூட்டு நடவடிக்கைகளுக்குச் சாத்தியம் இல்லாமல் போகும் போது கோவில்களும் விழாக்களும் வெறும் கேளிக்கைகளே. ஒரு பொதுச் சமூக உணர்வை உருவாக்குவதில் எப்படிச் சாதி தடையாயிருக்கிறதோ அதேபோல் தேசம் உருவாவதற்கும் தேசிய இன விடுதலைக்கும் அது தடையாக இருக்கிறது; இன்றும் தடையாக இருந்து வருகிறது. இது ஒரு ஆழமான, 2000 ஆண்டுகளாகப் புரையோடிப்போன விஷயம். ஒட்டுரிமை

அரசியல் அமைப்பும், அரசியல் கட்சிகளும், போக்குவரத்து, செய்தித் தொடர்புச் சாதனங்களும், படிப்பும், சாதியத்தை முனை மழுங்கச் செய்திருக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனாலும் இவை மேலோட்டமானவையே. அடித்தள மாற்றத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. நடைமுறை வாழ்வைப் பார்த்தால் விளங்கும். கம்யூனிசத்தைத் தீவிரமாகப் பேசுபவர்களும், நீண்டகாலத் திராவிடர் இயக்க ஊழியர்களும் கூட (பெரும்பாலோர்) சாதிய உறவைத் தாண்டிய புதிய உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில்லை. கலப்பு மணத்திற்குத் தயாராயில்லை. இது போகட்டும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கிடையிலான உறவையாவது இந்தத் தோழர்கள் அமைத்திருக்கிறார்களா? இல்லையே. காரணம் உண்மையில் ஆழமானது. தங்கள் மனைவியரை எத்தனை பேர் சாதிய வட்ட உறவுகளைத் தாண்ட பழக்கப்படுத்தியிருக்கிறார்கள்? எல்லா நாடுகளிலும் ஏதோ ஒருவகையான ஆண் ஆதிக்கம் இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆனால் சாதி வழிபட்ட ஆதிக்கம் கொடுமையானது. மனைவியைப் பல தந்திரங்களிலும் சூழ்ச்சிகளிலும் முடக்கி வைக்கும் தன்மை வாய்ந்தது. முற்போக்கானவர்கள் இதைத் திட்டமிட்டுச் செய்வதில்லை என ஒருவர் கூறலாம். இது உண்மையாயும் இருக்கலாம். ஆனால் தன் மரபு வழியை உடைக்காமல் (தன்சாதியை மறுத்துக் கொள்ளாமல்) அவர் பொதுச் சமுதாயத்தை எப்படிப் படைக்க முயல முடியும்? தன்னுடைய மனைவியின் மரபு வழிப் பழக்கங்களையும் உறவுகளையும் திட்டமிட்டு உடைக்காத சூழ்நிலையில் (திட்டமிட்டு என்பது முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது) நிகழ்வது என்ன? சூன்யம்தான். உறவற்ற சூன்யத்தை மீண்டும் சாதியமே இட்டு நிரப்புகிறது. வாழ்க்கையின் பௌதீகத் தன்மைகள் மாறினாலும் உளவியல் தன்மைகள் நீண்ட காலத்திற்கு மாறுவதில்லை இவற்றிலெல்லாம் மரபியல் காரணங்களும் (Genetical reasons)களும் செயல்படுகின்றன. பேச்சுக்கும் செயலுக்கும் மாபெரும் இடைவெளியே இருக்கிறது. இந்த இடைவெளியில்தான் நாச

கார்ப் பார்ப்பனச் சக்திகள் மறுஉயிர்ப்பு எடுக்கின்றன. சாதியத்தின் பெளதீகத்தன்மைகள் முதலாளிய உற்பத்தி முறையால் செல்லரிக்கப்பட்டாலும் அதன் அகத்தன்மை (பெண் சம்பந்தப்பட்ட விஷயம்) மாறாதவரையில்— மாற்றாதவரையில்— சாதியம் புதிய பெளதீக நிலைமைகளுக்குத் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே போகும். சாதியமும் பெண் உரிமையும் (குறிப்பாகக் காதல் உரிமை) நேருக்குநேர் தொடர்புடையவை. ஒரு ஆண் தன்னுடைய மனைவியோடு கொண்டிருக்கும் உறவினிருந்தும் குழந்தைகளை வளர்ப்பதிலிருந்தும் அவன் ஒரு சாதிக் காரனா, இல்லையா என்பதைக் கண்டு கொள்ள முடியும். அந்த ஆணின் முற்போக்கான வார்த்தைகள், மேலெழுந்தவாரியான செயல்கள் எல்லாம் இந்துச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டாம் பட்சமானதுதான். அந்மணமுறை ஒழிப்பையும் வரணாசிரமக் கோட்பாட்டையும் ஒழிக்காமல் உலகமே மாறினாலும் இச்சமுதாயம் அடிப்படையில் மாறாது. இவ்விடரான சமுதாயப் பணிக்கு முதலில் முற்போக்காளர்கள் தயாராக வேண்டியிருக்கிறது. இலட்சியத்தையும் நடைமுறை வாழ்க்கையையும் இணைக்கப் பழக்கப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு தீவிரத்தன்மை கொண்டாலன்றி இது சாத்தியமன்று.

சாதிகளின் இருப்பானது அச்சத்தையும், கோழைத் தனத்தையும், இயலாமையையும் அதன் எல்லைக்கே கொண்டு சென்றிருக்கிறது எனலாம். ஒவ்வொரு சாதியும் பிரத்தியேகத் தொழில் என்ற அடிப்படையில் சமுதாயத் திற்கான இன்றியமையாப் பங்கு வகித்ததால் ஒரு அகம் பாவத்திற்கான அடித்தளமாயிருந்திருக்கிறது. இந்தத் தன்னகங்காரபோக்கு நீண்ட நெடிய 'பாரம்பரியம்' கொண்டது. இப்போக்கினால் ஒரு கருத்தை ஏற்கச் செய்வது அவ்வளவு எளிதாயில்லை. அப்படி ஏற்றுக் கொண்டாலும் அது ஒரு குழுமணப்பான்மையை உடனடியாகத் தோற்றுவித்து அக்கருத்தின் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி

யைத் தடுத்துவிடுகிறது. முற்போக்கு இயக்கங்கள் பல வாறாகச் சிதைந்து போவதற்கும், வளமான உள் ஜனநாயகமின்றிக் குழுவாதங்கள் ஆங்காங்கே பலப்பட்டுப் போவதற்கும், தலைமையின் ஆணவப்போக்கிற்கும் இந்தச் சாதியச் சமூக அடிப்படை காரணமில்லையா? சிதறிக் கிடக்கிற, குறுகலான சாதியத்தால் எதையும் எதிர்நோக்க முடியாது.

அதேபோல் வரலாற்றில் இயற்கையின் சீற்றத் தையோ, (பஞ்சம், வெள்ளம், காலரா) படையெடுப்பு களையோ இது மெளனமாக ஏற்றுக்கொண்டதற்கு வேறு என்ன காரணம் இருக்கமுடியும்? இத்தகைய கையாலாகாத தனடே, கோழை உணர்வே சகிப்புத்தன்மை எனக் கூறப் பட்டுப் பெருமையாக்கப்பட்டது. இந்துச் சமுதாயம் எல்லாவற்றையும் தாங்கும் பெருமை உடைத்து எனப் பேசப்பட்டு வருகிறது. சாதியால் ஏற்பட்ட இந்தக் கோழைத்தனமே, தன்னுணர்வு கெட்டதற்கும் திடமற்ற மனோபாவத்திற்கும் காரணமாகி இறைவனிடமும் விதி வழிப்பட்ட சிந்தனைக்கும் தள்ளியது. தன்னம்பிக்கையும் இல்லை, கூட்டுச் சிந்தனையும் இல்லை, பின் வேறு எங்குச் செல்வது? கடவுளிடமும் தேவதையுளிடமும் தன்னை ஒப்பு வித்துக் கொள்வது தவிர வேறு வழியில்லை. இன்றைய முதலாளிய வளர்ச்சிச் சூழலிலும் கூடச் சாதியச் சண்டை கள் மிக எளிதாகக் கிளம்பிக் காட்டுத் தீயாகப் பரவி விடுகிறது. வாழ்க்கையை நேரடியாகப் பாதிக்கும் பொரு ளாதாரத்திற்கான உரிமைப் போராட்டங்கள் இப்படிக் கிளம்புவதில்லை; பல்குவதில்லை; அரசியல் தன்மை அடைவதில்லை. இத்தகைய தன்னம்பிக்கையற்ற, கூட்டுச் சிந்தனையற்ற மனோபாவம் வரலாற்றில் தோற்றுவிப்ப தென்ன? தனக்கு அல்லது தன் (சாதி) சமூகத்திற்கு ஏற்படும் இடர்களையெல்லாம் நம்பிக்கைத் துரோகம், கீழ்த்தரமான சூழ்ச்சி, வஞ்சம் போன்ற இழி முறைகளி லேயே அதை எதிர்நோக்கித் தீர்க்க வேண்டிவருகிறது. அவமரியாதையையும் அநீதியையும் எதிர்ப்பில்லாமல்

ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மை இந்து எனப்படும் சாதி மக்களிடம் இரத்தத்திலேயே ஊறிவிட்டது. எல்லா அவலங்களும் அவர்களுக்கு வேடிக்கைதான்.

எதிர்ப்பே வரலாற்றில் இருந்ததில்லையா? என்று கேள்வி எழலாம். இருந்தது அது கேவலமானதாக இருந்தது. தற்காத்துக் கொள்வதற்கான மாபெரும் வழிமுறை கொண்ட ஒவ்வொரு சாதியும் தாக்குதலுக்கான எந்த ஒரு வழிமுறையையும் கொண்டிருக்கவில்லை. எதிரியைத் தண்டிப்பதற்குப் பதில் தன்னைத்தானே துன்புறுத்திக் கொண்டு எதிரியை இரக்கங் கொள்ளச் செய்வதாய் இருந்தது. தற்கொலை செய்து கொண்டு எதிரியைச் சிந்தக்கக் செய்யத் தூண்டியது. உண்ணாநோன்பு இருத்தல், ஒரு குறிப்பிட்ட திசைபார்த்து உயிரை விடுதல், (அரசுவரியை அதிகரித்தால் உற்பத்தி செய்வதை நிறுத்துவிடுவது) ஒத்துழையாமையைக் கொள்வது போன்ற முறைகள் மூலம் தன்னைத் தண்டித்துக் கொண்டு எதிரியைப் பணியவைப்பது, வீரமும், ரோசமும், தன்மானமுமற்ற இத்தகைய 'எதிர்ப்பு' முறைகளே சாதிய அமைப்பிற்கு ஏற்றவையாய் இருந்தன. இவையெல்லாம் சாத்தியமற்றுப் போனால் சரணாகதி அடைவது. என்னே பெருந்தனமை! அடிமைத் தனம் சாதி வடிவில் ஒரு கோட்பாடு ஆக்கப்பட்டுவிட்டது. தலைவிதித் தத்துவம் தாண்டவமாடாமல் வேறு என்ன செய்யும்?

மேலே குறிப்பிட்டவையெல்லாம் வெறும் பண்பாட்டு விஷயங்கள் போலத் தோன்றலாம். ஆனால் இவை மாறா நிலையில் 2000 ஆண்டுகளாக மக்களின் சிந்தனையிலும் இரத்தத்திலும் புரையோடிப் போயிருக்கின்றன. "கருதூக்கள மக்களின் மனத்தைப் பற்றிக்கொண்டுவிட்டால் அது பெளதீக சக்தியாகிவிடுகிறது" என்பார் மார்க்ஸ். சாதிய அமைப்பால் ஏற்பட்ட சிந்தனை பெளதீகத்தன்மையாக ஆகி இருக்கிறது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ!

வளர்ச்சிக்கான வழிவகையற்ற மனிதன்

முரண்பாடே வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை. வளர்ச்சி என்பதே முரண்பாட்டைத் தீர்ப்பது எனப் பொருள்படும். சமுதாயத்தில் நிலவும் முரண்பாட்டின் தீர்வு, சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அடிக்கோலாகிறது. பன்மடிப் படிநிலைகளைக் கொண்டதாக சமுதாயம் நிரந்தரத் தன்மையில் பிளவு படுத்தப்பட்டுவிட்டதால் முரண்பாடுகளும் மிகவும் மந்தப் படுத்தப்பட்டுவிட்டது. எனவே வளர்ச்சிக்கான வாய்ப்பு முடக்கப்பட்டுவிட்டது.

வாழ்நிலை சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது. (Being determines thinking) சமுதாய வாழ்நிலை சமுதாயச் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது. சிந்தனை பற்றிய தத்துவமாக (Theory of knowledge) மாவோ மூன்றைக் குறிப்பிடுவார்.

1. வர்க்கப் போராட்டம்
2. உற்பத்திப் போராட்டம்
3. விஞ்ஞானப் பரிசீலனை

1. வரலாறு வர்க்கங்களும் வர்க்கப் போராட்டமும் கொண்டது என்பார் மார்க்ஸ். அம்பேத்கார் வேறு முறையில் கூறுவதாவது :

“சமூகம் எப்போதுமே வர்க்கங்களை (Class) உள்ளடக்கியது. வர்க்க முரண்பாடு பற்றிய கோட்பாட்டை வளியுறுத்தத் தல் மிகைப்படுத்துவதாக இருக்கலாம். ஆனால் ஒரு சமூகத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட வர்க்கங்கள் நின்று நிலவுகின்றன என்பது உண்மையே. இந்த வர்க்கங்களின் அடிப்படைகள் மாறுபடலாம். வர்க்கங்கள் பொருளாதார அல்லது அறிவு வகைப்பட்ட அல்லது சமூக அடிப்படை கொண்டவையாய் இருக்கலாம். ஆயினும், எந்த ஒரு மனிதனும் எப்போதுமே ஏதாவது ஒரு வர்க்க உறுப்பினனாகவே இருக்கின்றான் இது ஒரு உலகளாவிய (Universal) உண்மை. இந்து சமூகமும் இவ்வுலகளாவிய உண்மைக்கு உட்படாத விதிவிலக்கானதன்று, விதிவிலக்காக இருந்ததில்லை என்பதும் நாமறிந்த உண்மையே” என்பார் அம்பேத்கார்.

ஆக வர்க்கங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடு மனித சமுதாயத்தின் வளர்ச்சிக்கான அடிப்படையாய் இருக்கும் போது, இங்கு— இத் துணைக்கண்ட மண்ணில்— அம் முரண்பாடு சாதிய ஒழுங்கினால் (multi caste social balance) மிக மிகக் குறைக்கப்பட்டுவிட்டது. தனிமனித

வளர்ச்சிக்கோ சமுதாய வளர்ச்சிக்கோ சாத்தியமில்லாமல் தேங்கிப் போய்விட்டது. (மிக மிகக் குறைந்தபட்ச இயங்கு தன்மை) கெட்டிப்பட்டுவிட்டது. 2000 ஆண்டு சாதிய அமைப்பு முறையில் மனிதன் செக்குமாடுபோல ஆகி விட்டான்.

2. உற்பத்திப்போராட்டம் : உற்பத்தித் துறையில் நிகழும் போட்டி உற்பத்தி நுணுக்கங்களையும் பொருளுற்பத்தியையும் அடுத்த கட்டத்திற்கு வளர்ப்பதோடு உபரியையும் தோற்றுவிக்கின்றன. மனித ஆற்றலும் கூட்டுத்தன்மையும் இதனால் மேலும் மேலும் பெருகிவருகின்றன. சிந்தனை விரிவடைகிறது. அதை ஒட்டிக் குடும்ப முறைகளும் மாறுகின்றன. ஆண் பெண் உறவுமுறையும் கூடப் புதிய புதிய பரிமாணம் எடுக்கிறது. ஆனால் இத்துணைக்கண்டத்திலோ ஒருவனுக்கு அல்லது ஒரு குழுவுக்குத் தொழில் வரையறுக்கப்பட்டதாகிவிட்டது. அதாவது சாதி. ஒவ்வொருவரின் தொழிலும் சாதியத் தொழிலாகிறது. சாதி என்பது தொழில் பாதுகாப்பாகிவிடுகிறது. அதாவது தொழிலுக்கு ஒரு சாதி என்பதாகிவிடுகிறது. எனவே தொழில் போராட்டம் என்பது சாத்தியமில்லாமல் போய் விட்டது. தறித்தொழிலோடு சமூகத்தைச் சேர்ந்த மற்ற பிரிவினர் போட்டியிட்டு அதை நெருக்கடிக்கு உள்ளாக்கி அத்தொழிலைப் புதிய பரிமாணத்திற்கு வளர்க்க முடியாது. இது ஒரு உதாரணமே. சாதி சமூக அமைப்பால் வழங்கப்படும் இம்மாபெரும் பாதுகாப்பே குறுகலான சிந்தனைக்கும் தன்னகங்காரத்திற்கும் (narrow egoism) வழிகோலியது. (வளர்ந்து வந்திருக்கும் தொழில் நுணுக்கமெல்லாம் சுய வாழ்நிலை நிர்ப்பந்தத்தாலன்றிச் சமுதாய நிர்ப்பந்தத்தால் அல்ல). இது நமது அறிவுத் தேக்கத்திற்கும், பண்பாட்டுத் தேக்கத்திற்குமான முக்கியக் காரணமாகும்.

3. விஞ்ஞானப் பரிசீலனை : வாழ்நிலைதான் சிந்தனையைத் தீர்மானிக்கிறது என்றாலும் சிந்தனை தனித்தியங்கவும் செய்யும் ஆற்றல் கொண்டது. ஒரு விவசாயத் தொழில் செய்வனுக்கு வாழ்நிலையையும் பரிசீலிக்க முடியும். வாழ்நிலை (Subjected to space & time)யின் பொதுவான வரம்பிற்கு உட்பட்டுச் சிந்தனை சுயேட்சைத் தன்மையுடன் (Probe) செயல்படமுடியும். இவ்வாறே பல தத்துவ விசாரங்களும், இயற்கை விஞ்ஞானமும் பலரால் நடத்தப்பட்டன. விஞ்ஞான பரிசீலனைக்கான அடிப்படை

வர்க்கப் போராட்டமும் உற்பத்திப் போராட்டமும் ஆகும். நம் சமுதாயத்தில் இவ்விரு துறைகளும் அடிப்படையில் தேக்கமடைந்து விட்டதால் சிந்தனைத் துறையும், பண்பாட்டுத் துறையும் தேங்கிவிட்டது. இதைவிட முக்கியக் காரணம் வர்ணாசிரம தர்ம சித்தாந்தமே ஆகும். இது மிகவும் கொடுமையானது. வினையும் எதிர்வினையுமாக மக்கள் உறவுகொண்டு வளர முடியாதபடி தொழில் ரீதியிலும், மண உறவு ரீதியிலும் மக்கள் நிரந்தரமாக (சாதிகளாக) படிநிலை வரிசையில் பிளவுபடுத்தப்பட்டு விட்டதற்கு இந்த வர்ணாசிரம தர்ம சித்தாந்தமே காரணமாகும். நிலவிய வேலைப் பிரிவினை (Division of labour) எப்போது சாதியாகப் பரிணமித்ததோ (பார்ப்பனர்களே இதன் தோற்றுவாய்) அப்போதே மனிதச் சிந்தனை தடைப்பட்டது. சாதிக்கான தெர்ழில் பாதுகாப்பு வாழ்க்கையைத் திருப்தி கொள்ளச் செய்தது. சிந்தனையானது நெருக்கடிக்கு உள்ளாகாமல் தப்பியது. புறமண முறையின் மீது அகமண முறை ஆளுமை செய்வது எப்போது பார்ப்பனர்களால் நிறுவப்பட்டதோ அப்போதே மண வாழ்க்கைகள் கூண்டுக்குள் தள்ளப்பட்டன. திருமணமும் எதிர்காலக் குடும்ப வாழ்க்கையும் பற்றிய சிந்தனை அவசியமற்றுப் போய் விட்டது. பல்வேறு தொழில் செய்வோரும் கடமையை செய்—பலனை எதிர்பார்க்காதே என்ற சனாதனக் கோட்பாட்டால் மூழ்கடிக்கப்பட்டுக் குருடாக்கப்பட்டனர். மொத்தத்தில் நிலவிய ஊழிச் சமநிலையைக் கொண்டு இச்சமூக அமைப்பில் உடைப்பு ஏற்படவேயில்லை.

இடைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட உடைப்புகளெல்லாம் புதிய மதங்களையும் மதப் பிரிவினர்களையும் தோற்று வித்ததே அல்லாமல் அடிப்படையைத் தகர்க்கும் நோக்கம் கொள்ளவில்லை. அம்மாதிரியான நோக்கத்திற்கு அச்சமுதாய நிலை வழிவகுக்கவில்லை.

ஆங்கிலேயர் வரவே புதிய சமூக நிலைமையைத் தோற்றுவிப்பதற்கான அடிப்படையை வழங்கியது.

மேலே கூறப்பட்டவையெல்லாம் இந்துச் சாதியச் சமூக அமைப்பின் பொதுவான அம்சங்கள். இவையெல்லாம் இத்துணைக்கண்டத்தில் இடத்தைப் பொருத்தும் இயற்கை நிலைமைகளைப் பொருத்தும் வரலாற்றுத் தன்மைகளைப் பொருத்தும் சிறிசில வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கும்.

பகுதி-2

அய்ரோப்பியச் சமுதாயங்களுக்கும் இந்து சமுதாயத்திற்கு
மான வேறுபாடுகள் (சுருக்கமாக.)

அடிப்படையில் அய்ரோப்பியச் சமுதாயம் பொருளியல் அடிப்படையில் வர்க்கங்களாகப் பிளவுபட்டிருந்தது அதன் வரலாறு முழுவதும் வர்க்கங்களுக்கிடையிலான போராட்டத்தின் வரலாறாகும். அதாவது வர்க்கங்களுக்கிடையான போராட்டங்கள் புதிய புதிய வர்க்கங்களைத் தோற்றுவித்து புதிய வர்க்கப் போராட்டத்திற்கான களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. தங்களை எல்லாக் காலத்திலும் புணரமைத்துக் கொண்டன.

ஆனால் இத் துணைக்கண்டத்து நிலைமையே வேறு. சாதியம் மக்களைப் பன்மடிப் படிநிலையில் பிரித்து அதை நிலைப்படுத்தி வரலாற்றை வளர்த்தெடுப்பதில் தடைக் கல்லாகிவிட்டது. மக்கள் சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுக் கூட்டுச் சமுதாயத்தன்மையை இழந்துவிட்டனர். சாதிகளோ பன்மடிப் படிநிலையாக வர்ண தர்மக் கருத்தினடிப்படையில் நிறுத்தப்பட்டன. தலைகீழ் கூம்பு வடிவத்தில் சமுதாயம் இயங்கியது. இதன் மேல்தட்டில் பார்ப்பனர்களும், அடித்தட்டில் தோட்டி / சக்கிலியர்களும் நிறுத்தப்பட்டனர். இடைத்தட்டுகள் இடத்திற்கேற்பப் பல சாதிகளைக் கொண்டதாக இருந்தது. எந்தத் தட்டில் ஒரு சாதி இருக்கிறதோ (அல்லது இப்படியும் சொல்லலாம். எந்தத் தொழில் பிரிவினை சமுதாயத்திற்கு முக்கியமானதாக இருந்ததோ) அதற்கேற்ற அந்தஸ்தை (உரிமை) கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒரு பாதுகாப்பு இருந்தது. அடிமட்டத்தில் இருந்தாலும் அதற்கான தொழில் பாதுகாப்பு என்ற உரிமை இருந்தது. போட்டி முற்றிலுமாகத்

தடுக்கப்பட்டது. இந்தத் தொழில் பாதுகாப்பும், வர்ணா சிரமத்தர்மத்தால் மூளைச் சலவை (brain wash) செய்யப் பட்ட நிலையும் ஒரு விதச் சம திருப்தியைக் கொடுத்தன. இங்கு ஆளுவோர் அடக்கப்படுவோர் எனச் சமுதாயம் இரு எதிர் எதிர் கூறாக எளிமையாக பிரிந்திருக்கவில்லை பார்ப்பனர்கள் மாபெரும் உரிமையைக் கொண்டிருந்த எஜமானர்களாக இருந்தனர். அடிமட்டத்தில் உரிமைகளற்ற அடிமைகளாகத் தோட்டிகள் இருந்தனர். இடைப்பட்ட சாதிகள் ஏக காலத்தில் எஜமானனாகவும் அடிமையாகவும் இருந்து சமூகப் போட்டியைச் சமன்படுத்தின (multi caste social balance). எந்தத் தட்டில் ஒரு சாதி இருந்ததோ அது தனக்கு மேல் உள்ள சாதிகளிடம் பணிந்தது. கீழ் உள்ள சாதிகளைப் பணியச் செய்தது. இதனால் உணர்வும் கூட ஒரு வித சமநிலையை அடைந்தது. போட்டிக்கான புறநிலையும் இல்லை. அகநிலையும் இல்லை. ஏதாவது இரு சாதிகளுக்கிடையே பிணக்கு தோன்றினால் ஒட்டு மொத்த சாதிகளும் தலையிட்டு அப்பிணக்கை மந்தப்படுத்தி சமநிலையில் வைத்தன. சுரண்டலும் கொடுமையும் இந்த வகையில் கிட்டத்தட்ட மாறா நிலைத் தன்மையை அடைந்தன. எனவே எந்தச் சமூக எழுச்சிக்கும் அடிப்படை இல்லாமல் போயிற்று இந்தச் சமநிலை வியக்கத்தக்க ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியது. போர்க் களெல்லாம் அரசர்களுக்கிடையில்தான். மக்களுக்கிடையில் போர்கள் இல்லை. மக்களுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலும் போர்கள் இல்லை. ஆதுபற்றி காந்தி தெள்ளத் தெளிவாகக் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்:

“வர்ணாசிரம தர்மத்தின் நோக்கம் போட்டியையும் வர்க்கப் போராட்டத்தையும் வர்க்க யுத்தத்தையும் தடுப்பதே. யாரா யாருக்கு என்னென்ன வாழ்க்கைத் தொழில்கள் என்னென்ன கடமைகள் என வர்ண அமைப்பு முறை நிர்ணயித்து விடுவதாலேயே, வர்ண அமைப்பு முறையிலே நான நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன்.”¹²

சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க முற்படுவோருக்கு அச்சமுதாயத்தைக் கட்டிக்காப்பவரைவிட அறிவுத்திறன் கூடுதலாக இருக்க வேண்டும். நமது கம்யூனிஸ்டுகள் அய்ரோப்பியச் சமுதாயத்தில் முகிழ்த்தெழுந்த இயங்கு இயல் பொருள் முதல்வாதத்தை இத்துணைக்கண்ட நிலைக்குப் பொருத்துவதற்குப் பதில் அய்ரோப்பியச் சமுதாயத்திற்கான வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாத விதிகளைப் பூசாரி வேலையாக இங்கே பொருத்தினர். அங்கே பொருளாதார வகைப்பட்ட வர்க்கங்களுக்கிடையிலான போராட்டமெல்லாம் அரசியல் போராட்ட அரங்கிற்கு வந்தது. ஆனால் இங்குச் சமூக நிலைமையே வேறாக இருக்கும்போது, இயந்திர ரீதியில் பொருத்தியது பொருளற்றதாகியது. இங்குச் சமூக ஒடுக்கு முறையோடு (உடல், உள்ளம்) ஒப்பிடும்போது அரசியல் அடக்குமுறை (அரசு இயந்திரத்தின் செயல்பாடுகள்) ஒப்பீட்டளவில் சாதாரணமாகவே இருக்கிறது. இங்கு ஒரு சங்கிலியரின் வாழ்நிலையிலிருந்துகொண்டு அரசியலைப் பார்த்தாலே விஷயங்கள் சரியாகப் புலப்படும் என்றும் சொல்லலாம். மார்க்சியம் மண்ணுக்கேற்ற வடிவத்தை எடுக்கும்.

பகுதி—3

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியும் தமிழகமும் (சுருக்கமாக)

ஆங்கிலேயர் ஆட்சியால் இந்துச் சாதியச் சமூக அமைப்பு முறை (Hindu caste social system) நெருக்கடிக்குள்ளானது. புதிய இறக்குமதிகள் பழைய உற்பத்தியாளர்களை நிலை குலையச் செய்தன. (உதாரணம்: நெசவுத் தொழில்). உள்நாட்டுப் பண்டங்கள் சர்வதேச சந்தையோடு இணைக்கப்பட்டப் பட்டன. கோவில்/பார்ப்பனர்/வோளாளர் மற்றும் போர்த்தொழில்/பயிர்த் தொழில் சாதிகளின் கட்டுப்பாட்டிலிருந்த நிலங்கள் (தனி) உடைமையாக்கப்பட்டுச் சந்தைப் பொருளாகியது. (எல்லாச் சாதினும் நிலத்தை வாங்க முடியும்.) உள்ளூர் அரசாங்கம் சட்டரீதியில் செல்லாததாக்கப்பட்டு மய்யப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக முறைகள் புகுந்தப்பட்டன. நிலம் அரசாங்கப் பதிவேடுகளில் பதிக்கப்பட்டது. பார்ப்பனர்களின் பிரத்தியேக உரிமைகள் சிதைய ஆரம்பித்தது. படைத் துறையும் நிர்வாகத் துறையும் பொதுமைப் படுத்தப்பட்டது, கல்வி பொதுவாக்கப்பட்டது. மக்கள் இடம் பெயர்தல் (social mobility of caste people) அதிகரித்தது. ஆங்காங்கே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தவோளாளர்கள் ஆதிக்கத்தின் பரப்பை ஒட்டிப் பெரும் நிலச் சுவான்தார்களாக/ஜமீன்தார்களாக ஆனார்கள். உலகச் சந்தையோடு காலனியாட்சியாளர்களால் தொடர்புபடுத்தப்பட்ட ஆதிக்கச் சாதிகள் (குறிப்பாக நாட்டுக்கோட்டை செட்டியார்கள், பார்ப்பனர்கள்/நாயுடுகள்) கூட்டு வாணிபத்திலும் கூட்டுத் தொழிலுற்பத்தியிலும் தங்களை இணைத்துக்கொண்டார்கள். பார்ப்பனர்களோ காலனி ஆட்சியால் கிராமக் கோவில் ஆதிக்கம் பாதிக்கப்படுவதை உணர்ந்து (அதை ஒட்டித் தத்துவ ஆதிக்கமும்) புதிய ஆதிக்கமையமான

நகரங்களுக்கு சிறு நகரங்களுக்கும் இடம் பெயர்ந்தனர். இதுகாறும் ஆதிக்கம் செலுத்தப் பயன்பட்ட வேதப்படிப்பு இனிப் பயனில்லை என விரைந்து உணர்ந்து புதிய அரசுத் துறையில் நுழையும் பொருட்டுக் கல்லூரிகளுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர்.

புதிதாக உருவாகிய நிலைமைகளுக்குப் பார்ப்பனர் களும் வாணிபச் சாதிகளும், பாசனப் பகுதி வேளாண் சாதிகளும் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டன. மேட்டு நில விவசாயிகளும், கைவினைஞர் சாதிகளும், வரலாற்றுக் காரணங்களால் தங்களை உடனடியாக மாற்றிக் கொள்ள முடியாத சாதிகளும் தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளும் இம் மாற்றங்களை வேடிக்கை பாாத்துக் கொண்டிருந்தன. சில சாதிகள் மேல்நோக்கிய அந்தஸ்தை (sanskritisation) அடைய முற்பட்டன (நாடார், வன்னியர்).

மொத்தத்தில் பழைய ஆதிக்கச் சாதிகள் புதிய ஆதிக்கத்தோடு தங்களை இணைத்துக் கொண்டன. மற்ற விவசாய சாதிகள் மேல் நோக்கி நகரத் தலைப்பட்டன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிமுறை நிறுவனமாக்கப்பட்டதாகவும் மத்தியத்துவப் படுத்தப் பட்டதாகவும் (Centralised and institutionalised state) அமைந்தது. எண்ணற்ற கிராமங்களிலும் ஜமீன்தார்களிடம் இருந்த உள்ளூர்/வட்டார ஆட்சியின் மையம் சென்னைக்கு வந்தது. குடியேற்ற பணப் பொருளாதாரம் ஆளுமைக்கு வந்தது.

இத்தகைய புறப் பெளதீக நிலைமையில் (material condition) ஆதிக்கத்திற்கான போட்டி புதிய வடிவம் எடுத்தது. வர்ணாசிரம தர்ம ஆளுமையற்ற பொதுச் சூழலும், நவீனக் கல்வியும் பார்ப்பனரல்லாத மேல்சாதி வாணிப வேளாளர்களிடையே சுதந்திரமான அறிவு, மன எழுச்சியைத் தோற்றுவித்தன. புதிய ஆதிக்க ஒழுங்கிலும் பார்ப்பனர்கள் நிரம்புவது இவர்களை உறுத்திற்று. சைவ சித்தாந்தத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட இந்த மேல் தட்டு வேளாண் சாதிகள் (குறிப்பாக கார்காத்த வேளாளர்

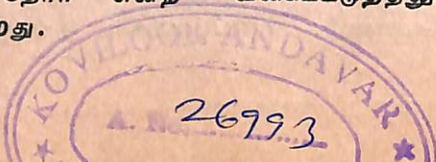
சோழிய வேளாளர். தொண்டைமண்டல முதலியார்) பண்டைய சைவ சித்தாந்த மேன்மையையும் தமிழின் வரலாற்றுப் பெருமைகளையும் பார்ப்பன எதிர்ப்பை மையம் கொண்டதாக வலிமையாக முன் நிறுத்தின. (திரு.வி.க. நல்லசாமி பிள்ளை, மறைமலையடிகள், சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோர்.)

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அதிகாரம் மக்களின் எழுச்சி முற்றி விடாமல் இருக்க முன் ஏற்பாடாகப் போலிச் சட்டமன்றங்களை (Madras Legislative Assembly) யும் Civil Procedure Code போன்ற சட்டங்களையும் இயற்றியது. வட்டார எழுச்சிகளை முடமாக்கவும், தன்னுடைய உள்நாட்டுக் கூட்டணியாளர்களை மேலும் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளவும், ஜில்லா போர்டு, லோக்கல் போர்டு போன்ற அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியது. சமுதாயத்தில் 3% சதவீதம் மக்களே வாக்குரிமை கொண்ட இந்த அமைப்புகளில் இடம் கொள்ள ஆதிக்கச் சாதிகள் கடும் போட்டியில் இறங்கினர்.

அய்ரோப்பாவிலிருந்து இங்கு வந்த வெள்ளையர்களுக்கு இந்தச் சமூக அமைப்பைப் பகுத்துப்பிரிந்துகொள்ள கடினமாயிருந்தது. பொருளாதார வகையினமும் (Economic Catagory) அரசியல் வகையினமும் அங்கே ஒன்றாக இருந்தது. ஆனால் இங்கே அப்படி இல்லாதது அவர்களுக்குக் குழப்பத்தைக் கொடுத்தது. ஆளுவோருக்கு அரசியல் வகையினமும் (Political Catagory) முக்கியமானது. மக்களை வகைப்படுத்தாமல் ஆளுவது எவருக்கும் சாத்தியமன்று. அவர்களால் சாதிகளை அரசியல் வகையினமாக ஏற்க முடியவில்லை. ஏனெனில் எண்ணற்ற சாதிகள் நிலவுகின்றன. 1881இல் வெளியிடப்பட்ட இந்துச் சட்டத் திற்கான (Hindu Law) தனது பணியில் பார்ப்பனர் - பார்ப்பனரல்லாதோர் என்ற வார்த்தையை முதன் முதலில் ஜே.எச். நெல்சன் பயன்படுத்தினார். (இவர் Madras Country என்ற புத்தகத்தின் ஆசிரியர்) அதற்கு அவர் கொடுத்த விளக்கமானது: பார்ப்பனர்கள் தங்களுக்குள்

ஒன்றுபட்டு வாழ்வதோடு மற்ற எல்லாத் தரப்பினரிடமிருந்தும் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வேறுபாடுகளுக்கான பல நடைமுறை விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. இதிலிருந்து பிரிட்டிஷார் பிராமணன் என்றும் பிராமணரல்லாதார் என்றும் அரசியல் வகைப்படுத்தத் தொடங்கினர். 1870இலேயே சென்னை மாகாணக் கல்வித்துறை மக்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு பிரித்தது. பிராமணர்கள், மற்ற இந்துக்கள், கிழக்கிந்தியர்கள். அய்ரோப்பியர்கள், முஸ்லீம்கள், உள்நாட்டுக்கிறிஸ்துவர்கள், பார்சிகள். இந்த வகையினப் பிரித்தல் சிறிய சிறிய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிக் கிட்டத்தட்ட 1900இல் இந்துக்களைப் பிராமணர் - பிராமணரல்லாதோர் என்ற வரையறுப்புக்குக் கொண்டு வந்தது. இந்த வகையில் பிரிப்பது இந்தியச் சமுதாய நிலைமையை உண்மையில் விளக்கவில்லை. ஆயினும் பிரிட்டிஷார் இவ்வகையிலேயே சமூகப்பகுப்பைச் செய்தனர். (இத்தகைய பகுப்பாய்வு பல சாதிகளாகவும்; உள் சாதிகளாகவும் இருக்கும் சமூகத்தன்மையை வெளிப் படுத்தவில்லை. இந்தியச் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்க அவர்கள் வரவில்லை. எனவே மேலோட்டமான இந்தப் பகுப்பாய்வு அவர்களின் நிர்வாக வசதிக்குப் போதுமானதாயிருந்தது.)

நீதித்துறையும் நீதிமன்றமும் இத்தகைய பொதுவான பகுப்பாய்வு முறையில் செயல்பட முடியவில்லை. இந்துச் சாதிச் சட்டங்களின் இடத்தை மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நீதிமன்றம் எடுத்துக் கொண்டது. சட்டத்தில் உள் சாதிகளை எப்படிக் கையாளுவது (சாதி வழிப்பட்ட பிணக்குகளை) என்பது சிக்கலாகியது. எனவே 1860க்குப் பின் கருத்து ரீதியில் நிலவும் வர்ணப் பகுப்பு முறையைச் சட்டத்தில் ஏற்றினர். இதுவும் பிரச்சினையைப் பார்ப்பனர்-பார்ப்பனரல்லாதோர் என்ற வகைப்படுத்தலுக்குக் கொண்டு சென்றது.

கல்வியிலும் ஆட்சி அதிகாரத் துறைகளிலும் (வேத) தத்துவத் துறையிலும் இதுகாறும் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த பூணூல் கூட்டம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி அமைப்புகளில் கிட்டத் தட்ட 80-90 சதவீதம் தங்களை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது சுயராஜ்யக் கட்சி என்ற பெயரில் சனாதனப் பார்ப்பனக் கும்பலும், தேசியம் என்றும் சுயராஜ்யம் என்றும் பேசிப் பார்ப்பனியத்தை நவீன ஆட்சியில் ஏற்றி விடத் துடிக்கும் பார்ப்பனியக் கும்பலை ஆளுமையில் கொண்ட காங்கிரஸ் கட்சியும் இருந்தன. சென்னையில் நடந்த காங்கிரசு மாநாட்டுக்குச் சங்கராச்சாரியார் தலைமை தாங்கும் அளவு அது வர்ணாசிரம தர்மத்தில் மூழ்கி இருந்தது. பார்ப்பன ரல்லாதோருக்கு இது ஒரு வரலாற்றுச் சவாலாக இருந்தது.

சென்னையில் 1870 இல் படிப்பாளிகளால் மதராஸ் மகாஜன சங்கம் தோன்றியது. முக்கிய வாணிபர்களைக் கொண்டு 1887 இல் இந்தியத் தேசிய காங்கிரஸ் சென்னையில் தோன்றியது. காங்கிரசிற்குப் பார்ப்பனர்களும் பெரும் ஜமீன்தார்களும், மதத்தலைவர்களும் வாணிபர்களும் ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

1910லிருந்தே நிலக்கிழார்களும், ராஜாக்களும் உள்ளூர் அளவிலும் மாநில அளவிலும் வட்டார அரசியல் மன்றங்களிலும் தங்களை இணைத்துக் கொண்டனர். பார்ப்பனரல்லாத பொருளாதாரக் கனவான்கள் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை முடக்கத் தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தை 1917 இல் தோற்றுவித்தனர். 1920 இல் ஜஸ்டிஸ் கட்சி வெற்றிபெற்றதற்கு இந்த வட்டார ஜாம்பவான்களே பெரும் காரணமாயினர். இவர்களே அரசு அதிகாரப் பதவிகளில் பார்ப்பனர்கள் நிரம்பி வழிந்ததற்குப் போட்டியாகக் கிளம்பினர். பழைய சாதிய மரபு வழி ஏற்பாட்டில் பார்ப்பனர்களின் தெய்வீக அதிகாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட இந்தப் பார்ப்பனரல்லாத பொருளாதாரக் கனவான்கள் நவீன அரசியல் ஒழுங்கில் கட்டுப்படத் தயாராயில்லை. பொருளாதாரப் பலத்திற்கேற்ற அரசியல் உரிமையின்மையைக் கண்டார்கள்.

மேலும் இவர்களின் வளர்ச்சிகான வாய்ப்பு திறந்துவிடப் பட்டபோது பார்ப்பன அதிகார வர்க்கம் இடைஞ்சலாயி ருந்தது இவர்கள் திரளாக பார்ப்பன எதிர்ப்பு முகமாக ஐஸ்டிஸ் கட்சியில் தங்களைக் காண்பித்துக் கொண்டனர். இவர்களின் பார்ப்பன எதிர்ப்பு முக்கியமாகப் பதவிக்கான தாகவே இருந்தது (இதுவும் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையே). சாதிய அமைப்பிலிருந்து விடுதலைக்கானதாக இல்லாமல் போனதற்கு இவர்களின் பொருளாதார நலன்களே. காரணம் எனவே ஐஸ்டிஸ் கட்சி பிரமுகர்கள் அடிக்கடி கட்சி மாறினர் என்பதோடு கட்சியும் மக்களிடம் வேறுவாறானவே இல்லை. ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு அதன் பிறப்பும் முக்கியம் அன்று. இறப்பும் முக்கியம் அன்று. அண்ணல் அம்பேத்கர் இக்கட்சியைப் பார்ப்பன அந்தஸ்தையும் பதவியையும் (Power) கோரும் பார்ப்பனரல்லாதோர் கட்சி என்றார். மக்கள் இயக்கம் நடத்தத் தயாராயில்லாத ஐஸ்டிஸ் கட்சியை மக்கள் இயக்கம் நடத்திய காங்கிரஸ் (ஒத்துழையாமை இயக்கம், கள்ளுக்கடை மறியல், கைராட்டை முதலியன) முந்திக் கொண்டு (overtake) சென்றது.

எனவேதான் ஐஸ்டிஸ் கட்சியை மட்டும் நம்பி தந்தை பெரியார் செயல்படவில்லை. தனிப்பட்ட முறையில் மாநிலம் முழுவதும் சுற்றிப் பல்வேறு ஒடுக்கப்பட்ட சாதி களின் மாநாடுகளிலும் அமைப்புக் கூட்டங்களிலும் பேசி மக்களைத் திரட்டினார். இவை மக்களை முதன்முறை யாகத் தன்மான உணர்வு கொள்ளச் செய்தன. பார்ப்பன எதிர்ப்பை முன்னிலைப்படுத்தும் சுயமரியாதைக் கருத்துகள் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மனத்தில் இடம் பெற்றன. வரலாற் றில் பார்ப்பன எதிர்ப்பு, வர்ணாசிரம எதிர்ப்பு, இந்தி எதிர்ப்புக் கொள்கைகளில் முதன் முதலாக மக்கள் அரசியல் அரங்கிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டார்கள். இவையெல்லாம் சாமானியப் பணிகளல்ல. ஏற்கனவே மக்கள் இயக்கங் களைத் தமிழகத்தில் நாடார்களும் வன்னியர்களும் நடத்தி

யிருந்தாலும் அவை தங்கள் சாதியின் முன்னேற்றத்திற்கு மட்டும் என்று குறுகலாயிருந்தது. ஆனால் பெரியாரின் இயக்கமோ தமிழகம் தழுவியதாக இருந்தது. ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளுக்குத் தமிழக அரசியல் (சென்னை மாகாணம்) பற்றிய விரிவான சிந்தனையைக் கொடுத்தது. பார்ப்பன எதிர்ப்பு, தமிழ்த் தேசிய இனவிடுதலை, சுயமரியாதை உணர்வு, பெண்கள் விடுதலை, தீண்டாமை ஒழிப்பு, இந்தி ஒழிப்பு, கடவுள் மறுப்பு போன்ற வாழ்க்கையின் அனைத்துத் துறைகளையும் அவர் கையாண்டார். இவை அவரின் வரலாற்றுச் சாதனைகள்.

எனினும் அவரிடமும் அவருடைய கொள்கைகளிலும் பலவீனங்களும், ஊசலாட்டங்களும் இருந்தன. இது துரதிருட்டவசமானது. அரசியல்-பொருளாதாரத் துறைக்கும் பண்பாட்டுத் துறைக்குமான இணைப்பை (சாதிய அமைப்பில் இது முக்கியமானது) அவர் காணத் தவறியது வருந்தத்தக்கதாகும். பார்ப்பன எதிர்ப்பு சாதி ஒழிப்பிற்கு வழிகோலும் என அவர் கருதினார். சமதர்மக் கொள்கையைத் தீவிரமாகப் பேசி அரசின் கைது செய்யப்படல் போன்ற சாதாரண ஒடுக்குமுறையிலேயே அதை மென்மையாகக் கைவிட்டு விட்டார், வரலாறு முழுவதும் பெரும் பகுதி கீழ்த் தட்டுச்சாதிப் பிரிவினர் ஒடுக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்களின் சுயமரியாதை உணர்வு, விடுதலை உணர்வு குன்றி இருக்கும் நிலையில் தந்தை பெரியாருக்கு இதுவே சாத்தியமானதாயிருந்தது என்றும் சொல்லலாம். எனவே அவரால் ஒரு மாற்றுச் சமூக அமைப்பை முன்வைக்க முடியவில்லை. அதற்கான சச்திகளைத் திரட்டக் கூடிய செயல் திட்டத்தை வைக்க முடியவில்லை. இதனால் பார்ப்பனரல்லாத இந்துமேல் சாதியினரும் மேல் வர்க்கத்தினரும் திராவிடர் இயக்கத்தை வீரியமிழக்கச் செய்து தங்களின் குறுகியநோக்கங்களுக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளமுடிந்தது. இத்தகையதிசை திருப்பலில் தமிழகப் பார்ப்பனியத் தலைமையிலான கம்யூனிஸ்டுகளின் பங்கு பெரியது. அவர்கள்

இந்தச் சாதிய அமைப்பு முறையின் மீது கேள்விகளையே எழுப்பாமல் ரஷ்யாவைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆதரிப்பதிலும்கூலிப் போராட்டங்களை நடத்துவதிலும் மூழ்கிப் போனார்கள். ஜனநாயகத்திற்கான போராட்டம் என்பதே இம்மண்ணில் பார்ப்பன ஆதிக்க ஒழிப்பும் இந்துச் சாதிய ஒழிப்பும்தான் என்பதை அவர்கள் ஏற்கவில்லை. பார்ப்பன அல்லது ஆதிக்கச் சாதிகளின் தலைமையை அது கொண்டிருந்ததே முக்கியக் காரணமாகும். அதிகபட்சமாகச் சொல்லப் போனால் சாதி ஒடுக்குமுறைகளை அவர்கள் மனிதாபிமானக் கண்ணோட்டத்தில் மட்டுமே பார்த்தார்கள்.

‘சுதந்திரம்’ பெற்றபின்னரும் தந்தை பெரியாருடைய அடிப்படைக் கொள்கைகளில் மாற்றமில்லை. அரசியலில் பங்கெடுக்காத சமூகச் சீர்திருத்த இயக்கமாகவே கழகத்தைக் கொண்டு சென்றார்.

கடந்த 40 ஆண்டுகளில் நிலைமைகள் எவ்வளவோ மாறி விட்டன. இன்றைய நிலையில் பெரியாரின் கருத்துக்களைப் புதிய நிலைமைகளுக்கு எப்படிப் பொருத்துவது என்பதே பிரச்சினை. சித்தாந்தம் இயங்கா நிலையில் சூத்திரமாக இருந்தால் அது வழக்கொழிந்து போகும்.

தமிழக அரசியலில், பொருளியல் துறையில், பண்பாட்டுத் துறையில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. மிகச் சுருக்கமாக:

அரசியல் : நாடு இந்தியா என்ற பல தேசிய இனங்களைக் கொண்டதாக அரசியல் “விடுதலை” பெற்றுள்ளது. உலக அளவில் ஏகாதிபத்தியங்கள் நேரடியான அரசியல் காலனிமுறை ஒடுக்கு முறையிலிருந்து ஏகாதிபத்தியப் பொருளாதாரக் கூட்டுக்கள், நாடுகளின் வளர்ச்சியை தங்களுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி முடக்குவது” என்ற நவீன காலனிய ஒடுக்குமுறைக்கு வந்துவிட்டது. அதாவது ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து நாடுகள் விடுதலை அடைவது

என்பது பின்னுக்குப்போய் “ஏகாதிபத்தியத்தை எதிர்த்து மக்கள் விடுதலை அடைவது” என்ற முழக்கத்திற்கு உலகம் வந்து விட்டது. உள்நாட்டில் போலி ஜனநாயகமும் பூதமான ஒடுக்குமுறைகளும் வந்துவிட்டன. மாநிலங்கள் மொழி வாரியாக (தேசிய இனம்) பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் ஓர் மாநிலச் சட்டமன்றம். மாநகராட்சி ஊராட்சி முறைகள் வந்துவிட்டன. சமுதாயத்தின் பல துறைகளிலும் அரசாங்க நிர்வாகம் விரிவாக்கப்பட்டுப் பூதமாகப் பெருகி மக்கள்கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர். சிந்தனை பல பக்கங்களிலும் இழுத்தடிக்கப்பட்டு உருத்திரட்டப்பட முடியாமல் இருக்கிறது. வழங்கப்பட்ட குறுகிய ‘ஜனநாயக திற்குள்’ பலசாதி, உள்சாதி, இன, மத மக்களும் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு ஒரு அலாதியான (Peculiar and lopsided) அரசியல் உணர்வைப் பெற்றிருக்கின்றனர். அரசியல் கட்சிகள் பலவாறாகப் பெருகியிருக்கின்றன. இவை சட்ட மன்றத்திற்கான போட்டி என்ற அடிப்படையில் கொள்ளை ஏதுமின்றி மக்களைப் பிளவுபடுத்தியிருக்கின்றன. சாதிச் சங்கங்கள் நிறையத் தோன்றிப் பாதுகாப்பு வளையமாகச் செயல்படுகிறது. கடந்த 10 ஆண்டுகளில் பார்ப்பனச் சாதி வெறி, மதவெறி அமைப்புகள் பலப்பட்டு வருகின்றன.

பொருளாதாரத் துறையில் நிலம் பரவலாக்கப்பட்டிருக்கிறது. விவசாயத்தில் பசுமைப்புரட்சி என்ற நவீன உற்பத்தி முறை யுக்திகள் பரவியிருக்கிறது. குத்தகை, வாரம், பண்ணையடிமை முறை உற்பத்தி உறவுகள் வெகுவாகக் குறைந்துவிட்டன. விவசாயத்துறையில் பணப்பொருளாதாரமும் கூலி உழைப்புச் சுரண்டலும் பெருகியிருக்கிறது. ஓரளவு பெரும் தொழில்களும் பெருமளவு சிறு தொழில்களும் வளர்ந்திருக்கின்றன. அரசுத் துறையும் ஓரளவு வளர்ந்திருக்கிறது. செய்திச் சாதனங்கள் போக்குவரத்து மிக அதிகரித்திருக்கின்றன.

பண்பாட்டுத் துறையில் சினிமாவும், டி.வீயும் பெரும் இடத்தை அபகரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பெரியார்

இயக்கத்தின் பின்னடைவாலும் கம்யூனிஸ்டுகளின் பாரா முகத்தினாலும் கோவில்களில் கூட்டம் அதிகரித்து வருகிறது. பார்ப்பன, மற்றும் இந்து மத இயக்கங்கள் செழித்து வருகின்றன. லாட்டரி சீட்டு, சாராயம், ஆபாச சினிமா ஆகியவை பெருகி வருகின்றன.

இந்த நிலைமையில் பெரியார் கோட்பாடுகளை எப்படி வளர்த்து வரலாற்றுத் தொடர்ச்சி கொடுப்பது என்பதே பிரச்சினை. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழர்களின் அரசியல்-பொருளாதார-பண்பாட்டு விடுதலைக்கான இயக்கம் தேவைப்படுகிறது. இது கடினம்தான் என்றாலும் இந்த மாபெரும் சுமையை மனபலம் கொண்டு அங்கீகரித்துக் கொள்ள வேண்டும். உடனடி வெற்றிகளையும் ஆதாயங்களையும் பெரிதுபடுத்திக் கொள்ளாமல் நீண்டகால வெற்றிகளுக்கான ஆதார ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

நல்லெண்ணத்தோடும் உயர்ந்த லட்சியத்தோடும் சாதியை ஒழிக்கக் கிளம்புகிறவர்களும் கூட (கிளம்பியவர்களும் கூட) சாதியை ஒரு சமூக அமைப்பாக முழுமையான இயக்கம் கொண்டதாகப் பார்க்கத் தவறுகின்றனர். அதன் கட்டமைப்பைப் பரிசீலிக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம். இது நிச்சயமாக வருந்தத்தக்கதுதான். காரணம் அணு முறைத் (methodology) தவறானதே நான் நினைக்கிறேன். முழுமையைப் (இந்துச் சமுதாயக் கட்டமைப்பு) பரிசீலித்துச் செயல்படுவதற்குப் பதில் பகுதியை முழுமையாக்க முயல்கிறவனார். இதனால் தெளிவின்மையும் சோர்வும் ஏற்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒடுக்கு முறையின் ஒரு உயர்ந்த நிலையை எடுத்துக் கொள்வோம். சக்கிலியர்களை வெள்ளாளாக்கவுண்டர்கள் மனிதர்களாகவே மதத்து நடத்துவதல்லவோ சுவிரக்கமற்ற இந்தக் கொடுமைக்கு முடிவு கட்ட வேண்டுமாயின் தீண்டாமையை மட்டும் தனித்து நீக்கிவிட முடியாது என்பதை அறிய வேண்டும். (அதற்காக தீண்டா

மையை எதிர்த்த போராட்டத்தை நடத்தக் கூடாது என்றோ, முக்கியத்துவத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்றோ அர்த்தமல்ல, மாறாகச் சாதிகளின் சமுதாயத்தை மாற்றியமைக்கும் ஒட்டுமொத்தக் கருத்தோடும் நடவடிக்கையோடும் இணைக்கப்பட வேண்டும். அதேபோல் பார்ப்பன எதிர்ப்பு இயக்கத்தையும், பார்ப்பனர்-பார்ப்பனர் அல்லாதார் என்பதாகக் குறுக்கிக்கொள்ளாமல் (Part) சாதிகள் ஒழிப்பு என்ற (Whole) முழுமைக் கண்ணோட்டத்தில் நடத்த வேண்டும்.

இன்று ஒரு ஆபத்து இருக்கிறது. வர்ணாசிரம தர்ம எதிர்ப்பு, பார்ப்பன எதிர்ப்பு, இந்துமத எதிர்ப்பு ஆகியவற்றின் மூலம் தந்தை பெரியார் மாபெரும் வரலாற்றுச் சேவையைத் தமிழகத்தில் செய்திருக்கிறார். ஆனால் பெரியாரின் கருத்துக்கள் நடைமுறை அநீதிகளிலிருந்து கிளம்பியதால் உழைக்கும் சாதிகளிடம் ஒரு ஆழமான கொள்கை அடித்தளத்தை ஏற்படுத்த முடியாமல் போய்விட்டது. அதன் பலனை மேல்தட்டுச் சாதியினர் அபகரித்துப் போய்விட்டனர் திராவிடர் இயக்கத்தில் தலைமையினரும் பொறுப்பில் உள்ளவர்களும் இன்று சாதி அழிப்பைக் கிட்டத்தட்ட கைவிட்டு விட்டனர் என்றே சொல்லலாம். பெரியார் இயக்கத்தின் அழுத்தத்தாலும், முதலாளிய உற்பத்தி முறையின் வளர்ச்சியாலும் ஓரளவு தி.மு.க., அ.தி.மு.க, ஆட்சியின் காரணத்தாலும் ஒரு சாரரிடம் 'சாதிப் பிரச்சினை இன்று அவ்வளவு முக்கியமல்ல; தமிழர் ஒடுக்குமுறை விஷயங்களும், பார்ப்பன எதிர்ப்புமே முக்கியம்' என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இது அபாயம் தான். பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்பதே சாதி ஒழிப்புக்குத்தானே ஒழிய வேறெதற்கு? தமிழர் உரிமை என்பது மண்ணின் உரிமையா? ஒடுக்கப்பட்டோரின் உரிமையா? இவர்களின் சிந்தனை - செயல் பலவீனமே R S S-க்கும் களம் அமைப்பதாய் இருக்கிறது இந்தப் பலவீனத்தைப் போக்க மக்களை நிகழ்காலத்தில் நிலவும் எல்லாப்

பிரச்சினைகளையும் சாதியச் சமூக அமைப்பை மாற்றியமைப்பதோடு இணைத்து மக்களை வழிநடத்திச் செல்லும் இயக்கம் தேவைப்படுகிறது. புதிய சக்திகள் பிரச்சினைக்கு முகம் கொடுக்கப் போகிறதா அல்லது மலைத்து நிற்கப் போகிறதா என்பதே கேள்வி.

அறிவியல், விஞ்ஞானத்தின் அடிப்படையில் பெரியார்-அம்பேத்கார்-மார்க்ஸ் (வரிசை முக்கியமல்ல) கொள்கைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் அறிவாளிகள் கூட்டத்தை (தன்னலமின்றி தொண்டு செய்வோர்) கூட்டித் தொடர்ச்சியான விவாதத்தில் கலந்துரையாடலில் தலைவர்களின் கொள்கைகளில் ஒரு அடிப்படை ஒருங்கிணைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டும்.

பகுதி - 4

தந்தை பெரியாரும் சாதியும் - தேசிய இனப்பிரச்சினையும்

தந்தை பெரியாரின் கருத்துக்கள் முக்கியமாகப் பார்ப்பன எதிர்ப்பு - வர்ணாசிரம தர்ம எதிர்ப்பு - இந்தி எதிர்ப்பு ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். இதற்கான வரலாற்று அடிப்படை ஆரியர் - திராவிடர் என்ற மரபின (Race) அடிப்படையைக் கொள்வதாகும். இந்த அடிப்படைகளின் மீதே அவர் பின்னாளில் (1938) "திராவிட நாடு திராவிடர்க்கே" என்ற நாட்டு விடுதலை முழங்கத்தை முன் வைக்கிறார். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் மேற்குறிப்பிட்ட 3 அடித்தளங்களிலிருந்தே அவர் பின்னாளில் தமிழின அரசியல் விடுதலை பற்றிப் பேசினார் என்பதை அவருடைய போதனைகளிலிருந்து அறியலாம்.

பெரியாரின் கொள்கைகளுக்கு அடி உரமாக அமைந்தது மரபின அடிப்படையிலான பார்ப்பன எதிர்ப்புக் கோட்பாடாகும் (Race Theory). தமிழன் என்பதை அவர் ஏற்காததற்குக் காரணம் தமிழ்ப் பார்ப்பனரும் அதில் அடங்கி விடுவார்கள் என்பதாலேயே எனவே பார்ப்பன எதிர்ப்பிற்கு "பார்ப்பனர் அல்லாதோர்" என்ற சொல்லோ "தமிழன்" என்ற சொல்லோ சரியான பொருளைக் கொடுக்காது என்றும் சமூக இழிவுக்கு அடிப்படைக் காரணம் ஆரியன் என்பதால் அதன் எதிர்ப்பிற்குத் திராவிடன் என்பதே சரியான பொருளாகும் என்றும் அவர் எடுத்துரைத்தார். இந்திய, தமிழக வரலாற்றில் எழுந்த எல்லா எதிர்மறைப் போக்குகளையும் பார்ப்பனியம் உள்ளிழுத்துக் கொண்டு உண்டு செரித்துவிட்டது. சீரழித்து விட்டது என்பதால் அய்யா அவர்கள் பார்ப்பன எதிர்ப்பை மையப்படுத்தியதும் இந்த அர்த்தத்தில்தான் எனக் கொள்ளலாம். தமிழன் என்பது ஒரு மரபு

இனமல்ல என்பதால் திராவிடன் என்ற கருத்தை முன் வைத்தார். ஆரியரையும், பார்ப்பனரையும் அவர் ஒன்றாக பார்த்தார். அதாவது பார்ப்பன வர்ணப் பிரிவையும் ஆரிய மரபிணத்தையும் ஒன்றாகவே கருதி விளக்கினார். பார்ப்பனர்கள் வேதப் பெருமையும், ஆரியப் பெருமையும் பேசியது இதற்கு ஒரு காரணமாகும். ஆங்கிலேயன் உருவாக்கிய இந்தியா என்பதைப் பார்ப்பன கும்பலும் பனியாக் கும்பலும் (காங்கிரஸ்) உயர்த்திப் பிடித்ததால் தந்தை பெரியார் திராவிடநாடு திராவிடர்க்கே என முழங்கினார். அதாவது இந்து மத எதிர்ப்பு-பார்ப்பன எதிர்ப்பு—வர்ணாசிரம எதிர்ப்பு—இந்தி எதிர்ப்பு என்ற கருத்தின் பரிணாம வளர்ச்சியிலும் இந்தியா என்கின்ற மைய அரசுக் கருத்துக்கு எதிராகவும் அவர் திராவிட நாடு திராவிடர்க்கே என்ற முழக்கத்தை முன் நிறுத்தினார். ஆரியப்புரட்டு, வடநாட்டுப் புரட்டு என்பதிலிருந்து மனிதன் விடுதலையாக வேண்டும் என்று முழங்கினார்.

இந்தத் தேசிய இன விடுதலை முழக்கம் ஏன் மக்கள் இயக்கமாகவும், போராட்டமாகவும் மேலும் பரிணமித்து வளரவில்லை என்பதைப் பரிசீலித்தால் அதன் படிப்பினை களிலிருந்து நாம் பயன் பெறலாம். உணர்ச்சியை மையப் படுத்தாமல் அறிவியல் கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் இதற்கான தீர்வை நாம் பெறமுடியும்.

சமூக விடுதலை அல்லது இனவிடுதலை என்பது அரசியல் விடுதலையோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. வரலாற்றில் சாதி ஆதிக்கம் என்பதோ, மத ஆதிக்கம் என்பதோ, மொழி ஆதிக்கம் என்பதோ அரசியல் ஆதிக்கம் இல்லாமல் செயல்படவில்லை. அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஒழிக்காமல் மேற்குறிப்பிட்ட ஆதிக்கங்களை ஒழிக்க முடியாது. இத்துணைக்கண்ட ஆதிக்கமெல்லாம் வர்ண வழிபட்ட பொருளாதார அரசியல் ஆதிக்கமாக இருந்திருக்கிறது. ஆதிக்கம் என்பது இராணுவ வகைப்பட்டதாக மட்டுமே இருக்க முடியாது. பழைய ஆதிக்கங்க ளெல்லாம் மரபு வழிப்பட்டதாகவும், மரபைக் காப்பாற்றும்

நீதி நெறிகளை, உள்ளடக்கியதாகவுமே முக்கியமாய் இருந்திருக்கின்றன. வர்ணாசிரமக் கோட்பாடு அரசு முட்டுக் கொடுக்காமலா செயல்படுத்தப்பட்டது? பொருளாதார ஒடுக்குமுறைகள் இவ்வாறே தன்னை நியாயப் படுத்திக் கொண்டன. நாட்டுப் பிரிவினை என்பதே சுய அரசியல் ஆதிக்கம் என்பதுதான். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் காலனிய ஒழிப்போடு நாட்டு விடுதலையை (பார்ப்பனரிடமிருந்தும் அதன் பண்பாட்டு ஒடுக்குமுறைகளிலிருந்தும்) தந்தை பெரியார் அவர்கள் இணைக்கத் தவறியது துன்பகரமானதாகும், 1947க்குப் பிறகும் அவர் புதிய சட்டமன்ற - பாராளுமன்ற ஏற்பாட்டை முற்றாக எதிர்த்து வந்தார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது. விடுதலைக்கான கரணங்கள் போய் விடவில்லை. வடநாட்டின் பொருளாதாரச் சுரண்டலும், 'ஆரியன்' விளைத்த சமுதாய இழிவும் நீங்கவில்லை. அநீதசமயம் அண்ணா அவர்கள் திராவிட நாட்டுப் பிரச்சினையை அரசியல் அதிகார அரங்கிற்கிக் கொண்டு சென்றார். பெரியார் இதை ஆரம்பத்தில் எதிர்த்தாலும் (சுதந்திர நாள் அண்ணா கொண்டாடியதைப் பெரியார் எதிர்த்தார்.) காலப் போக்கில் அந்த முழுக்கத்தை மந்தமாக்கிவிட்டார். 1939 காலங்களில் கூட அய்யா அவர்கள் திராவிட நாட்டுப் பிரிவினையை அரசியல் அதிகார விடுதலைப் பிரச்சினையாகப் பார்க்காமல் ஆளும் பிரிட்டிஷாரிடமே கோரிக்கையாக வைத்து ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கோரினார். 1939 இல் குடியரசில் தந்தை பெரியார் எழுதியதாவது : "ஏற்கனவே மாகாணங்களுக்குச் சுயாட்சி வழங்கப்பட்டு விட்டது. இப்போது நாம் கோருவதெல்லாம் நமது கலையின் மீதும் நாகரிகத்தின் மீதும் பொருளாதாரத்தின் மீதும் வேறு எந்த மாகாணமும் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடாது என்பதேயாகும்" (குடியரசு தலையங்கம் 17-12-1939) 1945 இல் கூடத் திருச்சியில் ஒரு சொற் பொழிவில் (குடியரசு 29-9-45) "திராவிட நாடு என்பது ஒரு பொருளாதார சமுதாய சீர்திருத்தப் பிரச்சினையே ஒழிய ஒரு அரசியல் பிரச்சினை அல்ல. தீண்டாமை ஒழிய வேண்டும் என்பது போலவே சுரண்டல் ஒழிய

வேண்டும் என்கிறோம். அன்னியர்க்கு நம்நாடு சந்தையாய் இருக்கக்கூடாது என்பது போலவே, அன்னிய மாகாணத் தாலுக்கு நம்நாடு சந்தையாய் இருக்கக் கூடாது என்கிறோம்." 1967 இல் விடுதலைதலையங்கத்தில் (30-3-1967) குறிப்பிடுகிறார்: "நாமோ தேர்தலுக்கு நிற்கிறவர்கள் அல்ல. ஆனாலும் நமது திராவிடர் கழகத்தின் அது (திராவிட நாடு பிரிவினையே) ஒரு கொள்கையாய் இருந்தாலும் காமராஜர் காங்கிரஸ் தலைவரானவுடன் சமதர்மம் - சோசலிசம் காங்கிரசின் கொள்கையாக ஆக்கப்பட்டுவிட்டதால், அது தக்கபடி அமலுக்கு வந்தால் திராவிட நாட்டுப் பிரச்சினை அவசியமாக இருக்காது அல்லது கூடாததாய் இருக்காது என்று கருதி, அதிகமாய் பிரஸ்தாபிக்காமல் இருந்தோம்." 1972இல் தந்தை பெரியார் கூறுவதாவது: "நாம் இன்று திராவிட நாடு கேட்பது முக்கியமாய் வட நாட்டின் பொருளாதாரச் சுரண்டலும் ஆரியன் விளைத்த சமூக இழிவும் நீங்கவேண்டும் என்பதற்காகவேயாகும்" (விடுதலை 20.6.72.) 1973 இல் கூறுகிறார் (இறுதிப் பேருரை 19.12.73) "சுயமரியாதை இயக்கத்தின் கொள்கை என்ன தெரியுமா? அய்ந்து கொள்கை. கடவுள் ஒழிய வேண்டும். மதம் ஒழிய வேண்டும். காங்கிரசு ஒழிய வேண்டும், காந்தி ஒழிய வேண்டும். பார்ப்பான் ஒழிய வேண்டும். அன்று முதல் இன்று வரை அதே கொள்கை தான்."

இதையெல்லாம் குறிப்பிடுவது தந்தை பெரியாரைக் குறைத்து மதிப்பிட வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. தந்தை பெரியாரின் அரை நூற்றாண்டுப் பணிகள் அவர் தொடராத விஷயமே இல்லை. பார்பனியத்தால் உருவான சமூக அமைப்பில் நிலவும் அனைத்து இழிவுகளையும் அவர் சாடினார், சமுதாய அமைப்பை மாற்ற வேண்டும் என்ற அடிப்படை நோக்கத்திலிருந்தே அவர் திராவிடர் அரசியல் விடுதலையைப் பார்த்தார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டவே, மேலும் சமுதாய அமைப்பை மாற்றுவது மற்றும் திராவிட நாடு திராவிடர்க்கே ஆகிய இரு அடிப்படைகளையும்

அரசியல் உரிமைப் பிரச்சினையாக மையப் படுத்தவில்லை என்பதையும் நாம் நம் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தாக வேண்டும்.

சமுதாய அமைப்பை மாற்றுவது என்ற பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கே ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுத் தான் ஆகவேண்டும். மரபு இனக்கலப்பற்றதாக வரலாறு இருக்கிறதா? இந்தியப் படையெடுப்பில் ஆரியர்களிலிருந்து தொடங்கி மங்கோலியர், தத்தாரியர், கிரேக்கர்கள் எனப் பல மரபினத்தவரும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர்களுள்ளாம் கலந்த தொகுப்பே (வட) இந்திய மக்கள். பிராமண வாதம் என்பது ஆரியப் பிரிவான பிராமணர்களிலிருந்து உதித்தாலும் அது பல மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகிப் பிராமணர் என்ற புரோகிதச் சமூகப்பிரிவு தோன்றியது. இக்காலத்தில் பிராமணர்கள் ஆரியத்தின் மேன்மை பற்றிப் பேசினாலும் ஆரியர்கள் அனைவருமே பிராமணர்கள் அல்ல என்பதற்கு எத்தனையோ ஆதாரங்கள் (குறிப்பாக சத்திரியர்) இருக்கின்றன. ஆரியர் ஆட்சி என்று மரபின் அடிப்படையில் எடுத்துக் கொண்டாலும், திராவிடர் ஆட்சியின் மீது ஆரியர் ஆட்சியை ஏற்றும்போது அப்போதிருந்த சமூகம் தனக்குள் எந்தப் பிரிவினைகளையும் கொண்டிருக்க வில்லையா? பண்டைத் திராவிடச் சமூக அமைப்பு பேதமற்ற சோசலிச சமுதாயமாக இருந்ததா? சோசலிச சமுதாய அமைப்பு என்றால் மன்னர்களும் அந்தப் புரமும் நாகரிகமும் எங்கிருந்து வந்தன? வர்க்க பேதம் எதுவும் இல்லாமல் சிந்துச் சமவெளி திராவிட நாகரிகம் இருந்தது என்பது அறிவியலுக்கு ஏற்றது தானா? ஆரியர்கள் இரத்தக் கலப்பு இல்லாமல் ஆரியர்களாகவே இருந்து புதிய சாம்ராஜ்யங்களையும், திராவிடர்களிடையே பேதங்களையும் திட்டமிட்டு (conscious) பரப்பி உருவாக்கினார்கள் என்பது அறிவியலுக்கு ஏற்றது தானா? வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கில் மக்களின் அக, புறச் செயல்பாடுகளின் வளர்ச்சிப் போக்கில் பிராமணிய வர்ணக் கோட்பாட்டிலிருந்து (அரசியல் ஆதிக்கம் உட்பட)

சாதிகள் தோன்றியதாக விளக்காமல் பார்ப்பனரின் வருணாசிரமக் கருத்து மட்டுமே சாதிகளைப் பௌதீக ரீதியில் உருவாக்கியது என்பது அறிவியலுக்குப் பொருந்துமா? அப்படியாயின் பார்ப்பாணை ஒழித்தால் சாதியும் தீண்டாமையும், பெண்ணடிமைத்தனமும் ஒழிந்து விடுமா? சாதி என்ற அகமணமுறை சார்ந்த தொழில் பிரிவினையும் கொண்ட அமைப்பு திட்டமிட்டு கருத்து ஆதிக்கத்தின் மூலம் மட்டும் உருவாக்கக் கூடியது தானா? சாத்தியம் தானா? சாத்தியம் என்றால் சமுதாயத்தின் ஒரு குழு மற்ற பிரிவினரின் மீது சூழ்ச்சி, வஞ்சகம், தில்லுமுல்லு, மோசடியின் மூலம் தனக்கு ஏற்ற ஒரு சமுதாயத்தைப் படைத்துக் கொண்டுவிட முடியுமா? ஆரியப் போர் என்று ஒன்றைக் கண்டிராத தமிழ் வரலாற்றில் சாதிகளாக மக்கள் தங்களை எப்படிக் குறுக்கிக் கொண்டார்கள்?

இன்றைய சமுதாய இழிவுகளுக்குப் பார்ப்பனர்கள் காரணமில்லை என்று சொல்வதில் சிறிதும் அர்த்தமில்லை. அவர்கள் தான் முக்கியக் காரணம். வரலாற்றின் வளர்ச்சிப் போக்கில் வர்ணாசிரம தர்ம ஒழுங்கும் சாதியப் பிரிவுகளும் எப்படி ஏற்பட்டன என்று அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்வதும் தெளிவு பெறுவதும் அவசியமாகிறது (இது பற்றிக் கட்டுரையின் முன் பகுதியில் சுருக்கமாக விளக்கியிருக்கிறேன்). இந்த நீண்ட விளக்கம் எதற்காகவென்றால் பார்ப்பன எதிர்ப்பு என்ற ஒரே முழக்கத்தின் கீழ்ச் சமூகச் சக்திகளை (பல்வேறு படிநிலை வரிசையில் தொழில் பிரிவினையில் நிலவும் எல்லாச் சாதிகளையும்) ஒன்றிணைத்து விடமுடியாது என்பதற்கேயாகும். பல அரசியல், பொருளாதார, வரலாற்று, பண்பாட்டுக் காரணிகள் செயல்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் தொகுத்துத் தமிழ்த் தேசிய இன உரிமையை எப்படிக் கொண்டு செல்வது என்பதே கேள்வி.

தந்தை பெரியாரின் கருத்தின் மீதான மேற்கண்ட பரிசீலனை எதைக் காட்டுகிறது? வரலாற்றில் பார்ப்பன ஆதிக்கத்தால் உருவான சமூக அநீதிகளை ஒழித்துக் கட்ட கிளம்பிய தந்தை பெரியார் அவர்கள் ஆரிய

எதிர்ப்பு பார்ப்பன எதிர்ப்பு-இந்தி எதிர்ப்பு எனக் குவி மையப்படுத்தியே அதைத் தேசிய இனப்பிரச்சினையாக முன் நிறுத்துகிறார் என்பதே.

சாதியக் கொடுமைகள் கிட்டத்தட்ட 2000 ஆண்டுகளாக நிலவுகின்றன. ஆனாலும் ஆங்கிலேயர்களின் முதலாளிய உற்பத்தி முறை சார்ந்த கருத்துக்கள் உள்பாய்ச்சப்பட்ட போதே தன்னுணர்வு ஏற்படுகிறது. சமத்துவச் சிந்தனை தோன்றுவதற்கான பெளதீக நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்த பெளதீக நிலைமையிலிருந்து ஆரிய ஒழிப்பு-சாதி ஒழிப்பு-மொழி உணர்வு- தோன்றி, தேசிய இன விடுதலைக் கருத்துக்கள் தோற்றம் கொள்கின்றன. இத்தகைய நிலைமையில் தமிழக வரலாற்றின் கருத்தியல் தேவைகளை மக்கள் முன் நிறுத்தினார் தந்தை பெரியார் அவர்கள். 1983 இல் திராவிடநாடு திராவிடர்க்கே என்ற முழுக்கத்தை வைத்த தந்தை பெரியார் அவர்களும் தனது இறுதிநாள் வரை எதை முதன்மைப்படுத்தினார்? சமூக விடுதலையையா? தேசிய இன அரசியல் விடுதலையையா? இப்படி எதிரும் புதிருமானதாக்கி கேள்வியை முன்நிறுத்துவது சரியல்ல என ஒருவர் நினைக்கலாம், கேள்வி சரியே.

வரலாற்றைப் பார்ப்போம் பெரியாரின் சுயமரியாதை இயக்கச் (திராவிடர் கழகம்) செயல்பாட்டாலும் முதலாளிய வளர்ச்சியாலும் பார்ப்பனர்களின் அரசாங்க ஆதிக்கமும் (தமிழ்நாட்டளவில்) தெய்வீக வழிப்பட்ட ஆதிக்கமும், கிராம ஆதிக்கமும் ஓரளவு சிதைந்தது. இது மாபெரும் பணியே என்பதில் எவரும் எள்ளளவும் சந்தேகம் கொள்ள முடியாது. (இன்று அது மறு உயிர்ப்பு எடுக்க முயலுகிறது என்பது வேறு விஷயம்). பார்ப்பனரல்லாத பல சாதியினரும் தன்மான உணர்வு பெற்றார்கள். பார்ப்பனரல்லாத மேல்தட்டுச் சாதிகள் பார்ப்பனரின் இடத்தை நிரப்பினார்கள். தொண்டை மண்டல முதலியார்களும், சைவப் பிள்ளைகளும், நாட்டுக் கோட்டை செட்டியார்களும், கவுர நாயுடுகளும், நாடார்களும் பெரும் பயன் பெற்றார்கள். பார்ப்பன எதிர்ப்பிற்கு முன் நின்ற இச்சாதி

கள் சாதி ஒழிப்பிற்குத் தயாராயில்லை. திராவிட நாடு கோரிக்கையும், தமிழ்நாடு கோரிக்கையும், மாநில உரிமை கோரிக்கையும் இவர்களின் பொருளாதார, அரசுபலத்தைக் கூட்டினவே அன்றிச் சாதி ஒழிப்புக் கோரிக்கை எங்கோ பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. அதாவது சாதிய பற்ற சமுதாயம் என்பது எங்கோ தள்ளப்பட்டுவிட்டது. நடை முறையில் பார்ப்போம். தந்தை பெரியார் கூறிய 5 சுயமரியாதை இயக்கக் கோட்பாடுகளும் பெரியார் காலத் திற்குப் பின்னர் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டுத் திராவிடர் கழகத்தின் நோக்கமே பார்ப்பன எதிர்ப்பை அடிப்படை யாகக் கொண்ட வகுப்பு வாரி உரிமையும் தமிழ் மாநில உரிமைகளும் தான் என்று ஆசிரியர் வீரமணி அவர்களால் திருப்பி விடப்பட்டுள்ளதே. தோழர் ஆனைமுத்து அவர் களுப் கிட்டத்தட்ட இதே கருத்தையே கொண்டிருக்கிறார் சமுதாய மாற்றம் என்பது போய் வகுப்பு வாரி உரிமை என்றாகியது. வகுப்புவாரி உரிமை என்பதும் மேல்சாதி உரிமை என்றாக்கப்பட்டுவிட்டது. உதாரணமாக 1½ ஆண்டு காலம் வன்னியர்கள் (பிற்படுத்தப்பட்டோரில் பிற்படுத்த பட்டோர்) மிகப் பிற்படுத்தப்பட்டோரின் உரிமைகளுக் காகப் போராடியபோது ஆசிரியர் வீரமணி அவர்கள் அதை ஆதரிக்க முன்வரவில்லையே! குறை சொல்வதற்காகவா நாம் எழுதுகிறோம். உழைப்புச் சுரண்டலைச் சம்பந்தப்படுத்தாத பார்ப்பன எதிர்ப்பை மட்டுமே முன்னிறுத்தும்போது மேல் சாதியினர் பயனைத் தட்டிக் கொண்டு போயினர். கீழ்ச்சாதிகள் உரிமைகள் நசுக்கப்பட்டன. தீண்டத்தகாத வர்கள் பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம், மாநில உரிமைக் காகப் போராடும் ஆசிரியர் வீரமணி அவர்களும் அவர்கள் இயக்கமும் தமிழ்நாடு முழுவதும் டிக்கடை நுழையவும், நவீன கழிப்பறை கட்டுவதற்கும் துப்புரவுத் தொழிலை ஒழிப்பதற்கும் இயக்கம் நடத்தவும் முன் வருவார் என்று நினைக்க முடியுமா? பேருக்கு நடத்தலாம். உள்ளார்ந்த உணர்வோடு நடத்துவாரா? பிரச்சினை என்ன வென்றால் தேசிய இனப் பிரச்சினையை எழுப்புவதே தவறு என்பதில்லை. தே சி ய இன ஒடுக்குமுறை

இருக்கத்தானே செய்கிறது. அதைக் கருத்தளவோடு நிறுத்துக்கொள்வது என்பது மேல்தட்டு / மேல்சாதி மக்களுக்கே பயனைப் பெற்றுத்தரும். அவர்கள் இவ்வியக்கங்களைக் காட்டித் தங்கள் கோரிக்கைகளைப் பெறவும், பேரம் பேசும் திறனைக் கூட்டிக் கொள்ளவும் செய்வார்களாம். இதற்காகவா தேசிய இன உரிமையைக் கோருகிறோம்? சாதிகளற்ற சமத்துவச் சமுதாயத்தைப் படைக்கும் நோக்கில் தேசிய இன உரிமையைப் பேசுகிறோமா? அல்லது சில சாதிகளின் ஆதிக்கத்தைப் பலவீனப்படுத்தி வேறுசில சாதிகளின் ஆதிக்கத்தைக் கொண்டு வர தேசிய இனப்பிரச்சினையைப் பேசுகிறோமா?

தேசிய இன உரிமை அல்லது விடுதலை பேசுபவர்கள் உண்மையில் மக்கள் விடுதலையோடு இணைத்துப் பேசுகிறார்களா? அதற்கான மக்கள் இயக்கங்களை நடத்துகிறார்களா என்பதே அவர்களின் தன்மையைக் காட்டும். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் விடுதலையைப் பொருட்படுத்தாத தேசிய இனவிடுதலையா? பொருட்படுத்திய தேசிய இன விடுதலையா? ஒரு கோடி மக்களைக் கொண்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களைக் கொள்கையிலும் செயலிலும் அமைப்பிலும் உள்ளிழுத்துக் கொள்ளாத இயக்கம் என்ன இயக்கம்? யார் இயக்கம்? இந்தக் கேள்வி முக்கியமில்லையா? மாநில உரிமைகள், மொழி உரிமை போன்றவற்றை மட்டும் முன் நிலைப்படுத்திப் பிரச்சாரம் மட்டுமே செய்யமுடியும். மக்களைத் திரட்டும் அடுத்த கட்டத்திற்கு இவ்வியக்கங்கள் செல்லும்போது மிகப் பருண்மொனப் பெளதீக வாழ்க்கையின் கோரிக்கைகளை எதிர்கொள்ள நேரும், வாழ்க்கையின் பலதுறைகள் பற்றியும் நடைமுறை அர்த்தத்தோடு பேச வேண்டியவரும். எழுத்து, பேச்சு, மாநாடு, மென்மையான போராட்டம் என்ற வடிவில் வைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது பல பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பேசவேண்டிய அவசியமிருக்காது. சாதியத்தால் கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் பிரச்சினையை (உளப்பிரச்சினையோடு இணைத்து) தங்களின் பிரச்சினையாகப் பார்க்காத இயக்கங்கள் உண்மையில் எதைத் தீர்க்கப் போகின்றன?

பகுதி-5

தேசிய இன உரிமை/விடுதலைக் கொள்கைக் கொண்ட இயக்கங்கள்

தேசிய இனவிடுதலை பற்றிய விஷயத்தில் பல இயக்கங்கள் தனிநபர்களும் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் பரப்பி வருகின்றனர். இவை கருத்தளவிலும் செயலிலும் சிதறி இருப்பது தமிழக மக்களுக்குப் பயனளிப்பதாகாது. இவற்றை ஒருமுனைப் படுத்துவதோடு அல்லாமல் சமூக அமைப்பை மாற்றும் நோக்கத்தோடு இப்பிரச்சினையை இணைக்க வேண்டியிருக்கிறது. சமுதாய மாற்றமும் தேசிய இனப் பிரச்சினையும் கோட்பாட்டளவில் ஒரு அறிவியல் இணைப்பை இன்றுவரை கொள்ளவில்லை. மேற்குறிப்பிட்டுள்ள குறிக்கோளை அடையும் பொருட்டே இயக்கங்களைப் பற்றிய பரிசீலனையை முன்வைக்கிறேன். மிகச் சுருக்கமாகவே இவற்றைக் குறிப்பிடுகிறேன். (அந்த இயக்கங்களைப் பற்றிய பொதுப் பரிசீலனையில் இக்கட்டுரை இறங்கவில்லை. அது சாத்தியமும்ல்ல.)

மார்க்சிய—பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி

குறிக்கோள் : இந்தியாவில், பொதுவுடைமை மலர மார்க்சிய—பெரியாரிய நெறியில் தேசிய இன வழிப்பட்ட சமஉரிமை உடைய சமதர்மக் குடியரசுகள் ஒன்றிணைந்த உண்மையான கூட்டாட்சி அமைய ஆவன செய்தல்¹

அரசியல் கொள்கை : இந்தியாவில் உழைக்கும் மக்கள் ஆட்சியை நிறுவுதல். இந்தியத் தேசியம் பேசுவது மார்க்சிய லெனினியமில்லை என்பதைக் கடுமையாகச் சரியாகவே

சாடும் இவர்கள், “ஒடுக்கப்பட்ட தேசிய இனமக்களே ஒன்று சேருங்கள்” என்ற முழக்கத்தை முன்வைக்கின்றனர். இந்தியாவில் சமூக அடிப்படையைப் பொருத்த விஷயத்தில், “பெரியாரை சரியாகப் புரிந்து கொள்ளுவது மிகவும் இன்றியமையாதது; நாத்திகமும் வருணாசிரம ஒழிப்பும் வகுப்புவாரி உரிமையும் மட்டுமே பெரியார் தந்த கொள்கைகள் என்பதைப் பெரியார் சம உரிமைக் கழகம் ஏற்கவில்லை. இவை பெரியார் தந்த சில வேலைத் திட்டங்கள். அதாவது தற்காலிகத் தீர்வுகள் இவை இங்குவர வேண்டும். அப்படி வந்த பின்னர் இவை நிலைபெற வேண்டும் என்றாலும் இங்கே ஓர் சமதர்ம சமுதாய அமைப்பு மலர வேண்டும் என்பதுதான் பெரியாரின் இலட்சியம் அல்லது குறிக்கோள் ஆகும். இது ஒரு நீண்ட காலத் திட்டம்”¹⁴ என்கின்றனர். (மார்க்சிய பெரியாரியப் பொதுவுடமைக் கட்சி: கட்சியின் வரலாறும் செயற்பாடுகளும்) பின்னர் இதையே செழுமைப்படுத்தி 1981இல் “மார்க்சிய பெரியாரிய நெறியில் இந்தியாவில் சமதர்மம் மலரச் செய்வதே கட்சியின் குறிக்கோள்” என பிரகடனப்படுத்தினர்.

பெரியாரின் தொடர்ச்சியாகத் தங்களைக் கூறிக் கொள்ளும் இவ்வமைப்பு ஏன் திராவிட நாடு அல்லது தமிழ்நாடு பிரிவினை முழக்கத்தைக் கைவிட்டோம் என்பதற்கான விளக்கங்களைக் கொடுக்கவில்லை. ஒரு குழப்பம் இருக்கவே செய்கிறது. சமூக அமைப்பை மாற்றுவதை ஒரு தேசிய இனத்திற்குள் செயலாக்க முடியாது என்று இவர்கள் கருதுவதாகக் கொள்ளலாம். தேசிய இன விடுதலையை ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனம் மட்டும் அடைவது சாத்தியமில்லை எனக் கருதியிருக்கலாம். சமுதாய உள் முரண்பாடுகளை அதிகம் கொண்டிராத வடகிழக்கு இந்தியாவில் நடைபெறும் தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டங்கள் ஆயுதம் தாங்கி நடந்துவரும் போராட்டங்கள் கூடத் தேக்க நிலையில் இருப்பதிலிருந்தும், நாடு தழுவிய எழுச்சிகள் இல்லாதிருப்பதிலிருந்தும் இத்தகைய முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்

கிறேன். எவ்வாறாயினும் தமிழ்த் தேசிய விடுதலையை அவர்கள் உடனடி நோக்கமாகக் கொள்ளவில்லை. இந்தியாவில் தேசிய இனஉரிமையோடு கூடிய சமதர்மக் குடியரசுகள் என்ற கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். இது உண்மையில் தெளிவில்லாததும் கிட்டத்தட்ட 1945களில் கம்யூனிஸ்டுகள் கொண்டிருந்த கொள்கையை ஒட்டியதாகவும் இருக்கிறது. வேறுபாடு என்னவென்றால் வர்ணாசிரம தர்மம், சாதி, பார்ப்பன ஆதிக்கத்தை இவர்கள் சமூக அமைப்போடு இணைத்துப் பார்க்கின்றனர் என்பது தான். ஆனால் சாதியத்தை “சாதி என்பது மாறாத இடம் பெயராத வர்க்கமாக இருக்கிறது (caste is immobile class)”¹⁵ என விளக்குகின்றனர். சாதி பற்றிய இவர்களின் தவறான கண்ணோட்டம் சமூக அமைப்பையே தவறாகப் பார்ப்பதில் கொண்டு போய் நிறுத்திவிடுகிறது. “இந்தியாவில் நேற்றும் இன்றும் சாதியே வர்க்கமாக இருக்கிறது”¹⁶ என்ற இவர்களின் கூற்று எதையும் விளக்கவில்லை. நமது சமூக அமைப்பில் சாதியே வர்க்கமாயிருந்தால் ஏன் வர்க்கப் போராட்டம் இல்லை; தொடர்ச்சி இல்லை. வர்க்கப் போராட்ட வரலாறாக இத்துணைக் கண்ட வரலாற்றை விளக்க முடியுமா? இவர்களின் மேற் குறிப்பிட்ட கண்ணோட்டம் இந்திய வர்க்கங்கள், இந்திய வர்க்கப் போராட்டம், இந்தியாவில் உழைக்கும் மக்களின் ஆட்சியை நிறுவுதல் என்ற எல்லைக்குப் போய்விடுகிறது. இத்தகைய கருத்து குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்திற்குள் வர்க்க | சாதிப் போராட்டங்களை மந்தப்படுத்தி விடுகிறது. கூர்மையடையச் செய்வதற்குப்பதில் பொறுத்திருக்கும் வழியைச் சொல்கிறது. இது எப்படிச் சரியாகும்? ஒரு குறிப்பிட்ட தேசிய இனத்திற்குள் ஏன் வர்க்கப் போராட்டத்தைக் கூர்மைப்படுத்தி சோஷலிசத்தை அடைவதற்கான அரசை அமைக்க முடியாது என்பதற்கான காரணங்களை இவர்கள் விளக்க வேண்டியிருக்கிறது. பிரச்சாரம் என்ற நிலையைத் தாண்டி மக்களியக்கமாகக் கொண்டு செல்லும் அனுபவம். அமைப்புத்

திறன் இல்லாமையாலேயே இது மாதிரியான பெருந்தவறு நிகழ்வதாகக் கருதலாம். தமிழகத்தில் நிலவும் எல்லா வகைப்பட்ட அகமுரண்பாடுகளையும் வரலாற்று ஒளியில் பரிசீலனை செய்யும்போது ஊக்கமும் சரியான முடிக்கமும் நடவடிக்கைகளும் சாத்தியமே. பார்ப்பனிய எதிர்ப்பே சாதி ஒழிப்பு ஆகிவிடாது என்பதை இவர்கள் பரிசீலிக்க வேண்டும். பெரியாரின் கொள்கைகளை நிகழ்காலச் சமுதாயத்தின் நலன் கருதி இயங்கியல் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் (மார்க்சியத் தத்துவம்) பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். தங்கள் கருத்துக்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்களை இவர்கள் தகுந்த காரணங்களோடு போதுமான அளவு விளம்பரப்படுத்த வில்லை. குறிப்பாக ஆரியர் - திராவிடர் என்ற மரபினக் கோட்பாட்டை (Race Theory) ஏன் கைவிட்டார்கள்? சாதியை வர்க்கமாக எப்படி விளக்கப் புகுந்தீர்கள்? தமிழ்நாடு விடுதலைக் கோட்பாட்டை ஏன் கைவிட்டார்கள்.

இன்றைய இந்தியச் “சமூக ஜனநாயகத்தின் வேர் ‘வகுப்புரிமை’ எனத் தெரிந்த பின்னால், இந்திய அரசியல் ஜனநாயகத்தின் வேர் ‘கூட்டாட்சியே என முடிவுக்கு வருவது ஜனநாயகப் போராட்டங்களின் பரிணாமம் ஆகும்” “வகுப்புரிமையும் கூட்டாட்சியும் இந்திய வெகுமக்களின் ஆட்சியதிகார நிறுவுதலின் ஆதாரக் கண்ணிகள் ஆகும்.....” இந்திய அரசியல் மோசடிகளைத் தகர்த்தெறியும் இரண்டு குவியமைப் போராட்டங்களே வகுப்புரிமையும் கூட்டாட்சித் தத்துவமும் ஆகும்”¹⁷ (சிந்தனையாளன் குன் - குலை 1991.) இதனையே கருதுகோள்கள் குழப்பத்திற்கே இட்டுச் செல்கின்றன! பார்ப்பனர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டுச் சுயதன்மையில் இயங்கிய (Auto function) சாதிகளால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அனைத்துச் சமூகப் பொருளியல் பண்பாட்டு அவலங்களையும் ‘வகுப்புரிமை’ கோட்பாட்டிற்குள் மட்டுமே அடக்க முயலுவது விந்தையே! வேதனையே. மேலும் பல தேசிய இனங்களும் வெவ்வேறு வரலாற்றுப் பூகோள குழுவில் இருக்கும்போது தேசிய

இனங்களின் ஒட்டுமொத்த விடுதலை என்பது எந்தக் காலத்திலாவது சாத்தியம் தானா? கூட்டாட்சி என்பது கொள்கை முழக்கமாக (சோஷலிசம் போல்) இருக்கலாம். அதற்கான நடைமுறை ஒரு தேசிய இனத்திற்குள் தானே (மொழிவழி) சாத்தியம். இவற்றையெல்லாம் தெளிவுபடுத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது.

தமிழ் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சி - தோழர் மணியரசன்

தோழர் மணியரசன் அவர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட தமிழ்த் தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சியினர் இந்தியாவில் தேசிய இனங்கள் என்ற வெளியீட்டில் தங்கள் கருத்துகளை வெளியிட்டிருக்கின்றனர், இவர்களின் கருத்துக்கள் முக்கியமாக : “ பூட்டிக்கிடக்கும் இரட்டைக் கதவுகளைத் திறந்தால்தான் இந்தியாவை முழுவதுமாகப் பார்க்க முடியும். ஒன்று வர்ண சாதிக்கதவு இன்னொன்று தேசிய இனப்பிரச்சினை”¹⁸ தமிழகத்தில் தோன்றிய தேசிய இன உணர்வுப் பிரச்சினையை “ஏகாதிபத்தியத்தின் கீழ் வளரத் துடித்த பிரதேச முதலாளித்துவம் மற்றும் உத்தியோகம் தேடும் நடுத்தர வர்க்கத்தின் குரலாகப்” பார்க்கிறார். திராவிடர் இயக்கத்தை “வளர்ந்து வரும் மாநில முதலாளிகளின் தமிழ்த்தேச முதலாளிகளின் பிரதிநிதியாகப்” பார்க்கிறார். மேலும், இந்திய முதலாளிகள் (பின்னர் பெரு முதலாளிகள்) இந்திய விடுதலைக்குத் தங்கள் சொந்தப் பொருளாதாரச் சந்தை நலன்கருதித் தலைமை தாங்கினர் என்றும் இதற்கான கருத்தியல் அடிப்படையாக “இந்தியா புராண காலத்திலிருந்து ஒரே கலாசாரத்தைக் கொண்டது. இந்தியா ஒரு தேசம், இந்தியா என்பது எங்கள் தேசிய இனம்” போன்ற கருத்துக்களை முன் வைத்துத் திரட்டினர் என்றும் “இந்திய தேசிய இனம் என்று ஒன்று உருவாகவில்லை, இந்தியாவில் பலதேசிய இனங்கள் இருக்கின்றன”¹⁹ என்றும் கூறுகிறார். மேலும் இப்பெரு முதலாளிகள் இந்து மதத்தின் வர்ண - சாதிப் பிரிவினைகள் மூலம் மக்களைப் பிளவுபடுத்தி வைத்திருக்கின்றனர் என்றும் கூறுகிறார். சமூக

அமைப்பும் தேசிய இனப்பிரச்சினையும் முடிச்சுப் போடப் பட்டிருப்பதையும் அங்கீகரிக்கிறார். இவை இரண்டும் 'இந்திய மக்கள் முன் உள்ள இரண்டு கதவுகள்' என்கிறார். இதுபற்றிக் கூறுவதாவது, 'இந்தியாவில் வர்க்கமும் சாதியும் பின்னிக் கிடப்பதுபோல் தேசிய இனத்திற்குள் மதத்தின் செல்வாக்கு ஒங்கி நிற்கிறது. சாதியின் பங்கும் இருக்கிறது. இதை அடையாளங் கண்டால்தான் தேசிய இனப்பிரச்சினையின் முடிச்சைக் கண்டுபிடிக்க முடியும்'... இந்தியாவில் தேசிய இனப்பிரச்சினையில் சாதி ஓரளவிலும் மதம் பேரளவிலும் குறுக்கிடுகின்றன. இதுதான் ஆளும் வர்க்கத்திற்குச் சாதகமாக உள்ளது. குறுகிய இன மதவெறியர்களுக்கும் வாய்ப்பாக உள்ளது²⁰ என்கிறார். தனது நீண்ட வெளியீட்டில் தேசிய இனப்பிரச்சினையில் சி.பி.ஐ, சி.பி.எம். களின் சந்தர்ப்பவாத நிலைப்பாடுகளை அம்பலப்படுத்துகிறார். மேலும் இந்திய ஒற்றையாட்சி அமைப்பில் (Unitary State) மாநிலங்கள் எப்படி எத்தகைய உரிமையும் இன்றி இருக்கின்றன என விளக்குகிறார். தீர்வாக அவர் முன்நிறுத்துவது: "1. கூட்டாட்சியை (Federal) அடிப்படையாகக் கொண்ட விரும்பிச் சேர்ந்த மாநிலக் குடியரசுகளின் ஒன்றியம் என்ற இந்தியாவைப் பிரகடனப்படுத்த வேண்டும். 2 இந்நியை ஆட்சிமொழி என்ற தற்போதைய அரசியல் சாசனம் சொல்வதை நீக்க வேண்டும். அனைத்துத் தேசிய மொழிகளையும் ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டும். 3 மத்திய மாநில அதிகாரப் பட்டியலைப் புத்தாக வகைப்படுத்த வேண்டும். 4. நாடாளுமன்ற மாநிலங்கள் அவையில அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சமமான எண்ணிக்கையில் பிரதிநிதித்துவம் அளிக்கப்பட வேண்டும். 5. ஆளுநர் பதவி ஒழிக்கப்பட வேண்டும் என்பதோடு ஜனாதிபதியின் இத்தகைய அதிகாரத்தையும் ரத்து செய்ய வேண்டும். 6 தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை வழங்கவேண்டும். 7. இதற்கான மாற்றங்களை அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் விவாதித்துக் கொண்டு வர மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அமைப்பு உருவாக்க வேண்டும்."²¹

மேற்கூறப்பட்டுள்ளவற்றிலிருந்து அவர் அதிகபட்சம் கோருவதென்ன. சுயநிர்ணய உரிமை, அதாவது : சுயநிர்ணய உரிமை என்றால் தன்னைப் பற்றித்தானே தீர்மானித்துக் கொள்வது என்பதாகும். ஒரு கூட்டாட்சியில் இருப்பது சுதந்திர ஆட்சி கோரிவரும் ஒரு தேசிய இனத்தின் உரிமை என்பதாகும்.” என்று விளக்கம் கொடுக்கிறார். மேலும் “இந்தியாவில் தேசிய இனப்பிரச்சினை அடிப்படையில் கிளம்பும் மானிலப் பிரச்சினைகளில், பாட்டாளி வர்க்கம் தலையிட்டு மார்க்சிய - லெனினிய வழியில் தீர்வு காணாவிட்டால் ஒன்று பெரு முதலாளித்துவ-நிலப்பிரபுத்துவ ஆங்கிக்கு ஆதரவாக இருக்கும் அல்லது பிரிவினைச் சக்திக்கு வாய்ப்பளித்து ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆதாயமாக அமையும். எனவே, மார்க்சிய - லெனினியக் கட்சி இதில் தலையிட்டுச் சரியான வழியில் இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணவேண்டும். இதற்கு லெனின் சரியான வழிகாட்டுகிறார் (திரு மணி யரசன் எடுத்துரைக்கும் லெனின் மேற்கோள்)

“எந்தத் தேசிய இன இயக்கத்திற்கும் இயற்கையாகவே முதலாளிய வர்க்கம் தலைமை தாங்குகிறது. நடைமுறையில் அந்தத் தேசிய இனத்தின் எல்லா விருப்பங்களையும் ஆதரிப்பதாக அந்த வர்க்கம் சொல்கிறது. ஆனபோதிலும், தேசிய இனப்பிரச்சினையில் பாட்டாளி வர்க்கம், முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை ஆதரிப்பதும் ஒரு குறிப்பிட்ட திசை வழியில்தான் ஆனால் ஒருபோதும் முதலாளி வர்க்கக் கொள்கையோடு முழுக்கவும் சேர்ந்து போகாது” - லெனின்

முடிவுரையாகக் கூறுவது “இவற்றையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு பாட்டாளி வர்க்கக் கண்ணோட்டத்தில் இந்தியாவின் ஒற்றுமையையும் தேசிய இனங்களின் உரிமையையும் பாதுகாக்கும் போராட்டத்தில் மக்களைத் திரட்ட வேண்டும்” 22

தோழர் மணியரசன் என்ன சொல்கிறார் என்பதை எடுத்துரைத்தாலே அதை விமர்சிக்க இயலும் என்பதால் இந்நீண்ட பாராக்களை அப்படியே கொடுத்துள்ளேன்.

சுயநிர்ணய உரிமை என்பது கருத்தளவில் சரியாயிருக்கலாம். ஆனால் இந்திய ஆளுப் வர்க்கத்திற்கு அது பிரிவினை வாதம்தான். ஜனநாயகக் கோட்பாட்டைக் கொண்ட ஆளும் வர்க்கமே சுயநிர்ணய உரிமையை ஏற்றுக் கொள்ளும். இக்கட்டுரை அப்பிரச்சினையைத் தொடவில்லை. ஆனால் தோழர் மணியரசன் சாதி, வர்ணம், மதத்திற்கும் தேசிய இனப்பிரச்சினைக்குமான முடிச்சை அவிழ்க்கவேயில்லை. முடிச்சு இருப்பதை அங்கீகரித்த அவர் அதை அவிழ்க்காமல் எப்படித் தீர்வு கொடுக்க முடியும்?

சமூக விஞ்ஞானத்தின் நோக்கமே வரலாற்றுக்குக் காரியசாத்தியமான தீர்வு கொடுப்பதுதான். காரிய சாத்தியமில்லாத தீர்வு ஏட்டளவுக்குத்தான். அது தனி மனித ஆசை என்பதாகி விடும். அவர் சி.பி.ஐ., சி.பி. எம். கட்சிகளோடு சண்டை போடுவதற்குப் பதில் இச்சமுதாயத்தைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். "பெருமுதலாளித் துவ நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சி" என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்துகிறார். நிலப்பிரபுத்துவம் என்பது இம்மண்ணில் என்ன என்பதை அவர் விளக்கப் புகுந்தாலே சாதி, வர்ணம் பற்றி அவர் விளக்கமுடியும். ஆங்கிலேயர் வருகைக்குமுன் இச்சமூக அமைப்பு என்ன? அந்தச் சமூக அமைப்பில் மனித உறவுகள் எப்படி இருந்தன? அது ஆங்கிலேயர் வரவாலும், 1947க்குப் பிறகு ஏற்பட்ட நிலைமையாலும் என்ன மாற்றங்களை அடைந்திருக்கிறது? மேலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வளர்ச்சிக்குத் தேசிய இனப்பிரச்சினை எப்படித் துணைபுரியும் என்று விளக்கினால்தான் அவர் இருப்பதாகச் சொல்லும் முடிச்சை அவரால் அவிழ்க்க முடியும். கருத்தியல் நோக்கத்தைக் காரியசாத்தியம் கொண்ட நோக்கமாகக் கூறமுடியும். நிலவக்கூடிய மந்தமான ஜனநாயகத்தைப் பயன்படுத்தி தேசிய இன ஒடுக்குமுறையை எதிர்கொள்ள சுயநிர்ணய

உரிமைக் கொள்கையைப் பயன்படுத்தலாம் எனத் தோழர் மணியரசன் கருதினால் அதைத் தவறாகக் கூறமுடியாது. ஆனால் அவர் 1000 அல்லது 2000 ஆண்டு காலச் சாதி சமூக அமைப்பை இரண்டாம் நிலைக்குத்தள்ளி 100 ஆண்டு காலத் தமிழ்த் தேசிய உணர்வை முன்நிறுத்தினால் எப்படிச் சாரியச் சாத்தியமாகும் என்பதே கேள்வி. எனவே அவர் இவ்விரண்டையும் இணைத்துத் தீர்வை முன்நிறுத்த வேண்டும்.

தமிழக ஆய்வரண் - குணா

தமிழ்த் தேசிய இனப்பிரச்சினை பற்றி அறிஞர் குணா கூறுவதாவது : “மார்க்சிய அறிவும் அதனுடைய வழிகாட்டுதலும் இன்றித் தமிழக விடுதலை வெற்றி பெறுமென நினைத்தால் அது மிகப் பெருந்தவறாகும். உண்மையான விடுதலையை அடைய வேண்டுமானால் தமிழக விடுதலைக் கொள்கைக்கு ஒரு தெளிவான பொருளியல், அரசியல், குழுகியல், பண்பாட்டியல் கொள்கை இருக்கவேண்டும். மார்க்சிய மெய்யியலைப் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவும் ஈடுபாடும் இதனை நமக்குத் தரவல்லது.”²³

மேலும் குணா கூறுவதாவது : “தமிழகத்தில் சாதி முரண்பாடுகள் உண்டு. பெருந்திரள் தமிழக மக்களுக்கும் அரை நிலக்கிழமைக்கும் இடையிலான முரண்பாடும் உண்டு. தமிழக மக்களுக்கும் தமிழகத்தை அடக்கியாண்டு வருகிற தில்லித் துணை வல்லரசுக்கும் இடையிலான முரண்பாடும் உண்டு. தமிழ்த் தேசிய முதலாளியருக்கும் வடநாட்டு முதலாளியருக்கும் இடையிலான முரண்பாடும் உண்டு. இவை யாவும் ஒடுக்கப்படுபவருக்கும் ஒடுக்குபவருக்கும் இடையிலான முரண்பாடுகளாகும். உரிய குழ்நிலைகளில் பகைத் தன்மையைப் பெறத்தக்க முரண்பாடுகளாகும். இத்தகைய முதன்மை முரண்பாட்டுக்குள் அடங்குகின்ற கூறுகளில் முதன்மைக் கூறாக இருப்பது எதுவென்னும் தெளிவும் வேண்டும். தமிழக மக்களுக்கும் பார்ப்பனிய-பணியா நலன்களை உருவகப்படுத்துகின்ற அதிகார வகுப்பு

தில்லி வல்லரசு முதலாளியத்திற்கும் இடையிலான முரண்பாடே இன்றைய தமிழகத்தின் முதன்மை முரண்பாடாக இருக்கிறது...தமிழக விடுதலை இயக்கத்திற்கு ஒரு தெளிவான குழுகியப் பொருளியல் கொள்கை இருக்க வேண்டும். தமிழக விடுதலைக் கொள்கையின் உள்ளீடாக இருப்பது புறச் சுரண்டலை ஒழிப்பது மட்டுமன்று. அகச் சுரண்டலை ஒழித்து ஓர் ஒப்புரவு வாழ்வியலைக் கட்டியமைத்து இறுதியில் பொதுவுடைமை யென்னும் வகுப்பு வேற்றிமைகளற்ற குழுகத்தைத் தமிழகத்தில் அமைப்பதே அதனுடைய குறியாக இருக்க வேண்டும். சாதிய அரை நிலக்கிழமை உறவுகள் 70 விழுக்காட்டுக்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களை ஆட்கொண்டிருக்கையில் அந்த முரண்பாட்டிற்கான தீர்வு தமிழக விடுதலைக்கு ஒரு முன்னிலையாக இருக்க வேண்டும். தேசியப் புரட்சியின் வாயிலாக அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுக்காமல் நிலப்பங்கீட்டை முழுமையாகச் செய்ய முடியாது''²⁴ என்கிறார். தேசியப் புரட்சியைச் சாத்தியமாக்க நீண்டகால மக்கள் யுத்தப் பாதையை (கிட்டத்தட்ட சீனத்தில் மாவோ கையாண்ட முறையைப்போல, வியட்நாம் யுத்தம் போல) முன்நிறுத்துகிறார்.

தமிழ்த்தேசிய இனப் பிரச்சினை பற்றித் தமிழகத்தின் பல படிப்பாளிகளும் ஏதோ ஒரு கருத்து கொண்டிருப்பதால் அதைக் கருத்துவடிவில் விளக்கும் குணாவின் வாதத்தை முன் நிறுத்தியிருக்கிறேன், இதைச் சுருக்கமாக அகமுரண்பாடு புறமுரண்பாடு என்ற கோணத்தில் ஆய்வுசெய்யலாம். புற முரண்பாட்டை குணா முன்னிலைப்படுத்துகிறார் (மயிலாடுதுறை ராமதாஸ் அவர்களும்). இரண்டு கோணங்களில் இந்த வாதம் பொருத்தமற்றது. ஒன்று: வடகிழக்கு மாநிலங்களில் இருப்பதுபோல் இந்திய ராணுவம் நேரடியாகத் தமிழகத்தில் தலையிடவில்லை. இரண்டு: அங்கிருப்பது போல் அகமுரண்பாடு tribal ஆக இல்லாமல் இங்கு வர்ண சாதி அடிப்படையில் இருக்கிறது. தேசிய இன ஒடுக்கு முறை என்பது மொழிவாரி மாநிலம், 'மாநிலச் சட்டசபை போன்ற வடிவங்களில் மந்தப்படுத்தப்பட்டு

விட்டது. பொருளியல் துறையில் இந்தியச் சந்தையோடும், ஏகாதிபத்தியச் சந்தையோடும் இணைக்கப்பட்ட பொருளியல் கூறுகள் செயல்படுகின்றன. இந்துத் தேசியம், தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற கருதுகோள்களைக் கொண்டு (இந்து) இந்தியப் பெரு (அல்லது தரகு) முதலாளிகள் ஆளுகின்றனர். இப்பெருமுதலாளிகளோடு கருத்தளவில் ஒன்றுபட்டும் பொருளாதார அளவில் அவ்வப்போது இணைந்தும் முரண்பட்டும் தமிழ் முதலாளிகள் இருக்கின்றனர். இந்தக் காரணங்களால் தேசிய இனவிடுதலை என்ற வாதம் தமிழக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் அத்தியாவசியக் கோரிக்கையாக வளரவில்லை, அதாவது இதுவரை தேசிய இனவிடுதலை முழக்கம் திரளான அரசியல் வடிவ மெடுக்கவில்லை.

குணாவின் கருத்தில் உள்ள சுயமுரண்பாட்டை அவர் நீக்க வேண்டும். ஒரு பக்கம் ‘‘தமிழக மக்களுக்கும் பார்ப்பனிய பணியா நலன்களை உருவகப்படுத்துகின்ற அதிகார வகுப்பு தி.வி. வல்லரசு முதலாளியத்திற்கும் இடையிலான முரண்பாடே இன்றைய தமிழகத்தின் முதன்மை முரண்பாடாக இருக்கிறது’’ என்கிறார். மறுபக்கம் ‘சாதி அரை நிலக்கிழமை உறவுகள் 70 விழுக்காட்டிற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களை ஆட்கொண்டிருக்கையில் அந்த முரண்பாட்டிற்கான தீர்வு தமிழக விடுதலைக்கு ஒரு முன்னிலையாக இருக்க வேண்டும்’’ என்கிறார். (அடிக்கோடிட்டிருப்பது நான்.) தமிழக விடுதலைக்குச் சாதி அரை நிலக்கிழமை ஒழிப்பு என்பது ஒரு முன்னிலை என்று சொல்லி விட்டுத் தமிழ்த் தேசிய இன விடுதலை முதன்மை முரண்பாடாக இருக்கிறது என்று கூறுவது பெரும் குழப்பம். இந்தச் சுயமுரண்பாட்டை அவர் நீக்குவது பலனளிக்கும்.

புறமுரண்பாடே தமிழக மக்களின் வளர்ச்சிக்கு முக்கிய தடையெனக் கருதினால் அகமுரண்பாட்டைத் தீர்க்கவல்ல சக்திகளை என்ன முழக்கத்தில் திரட்டுவது? தேசிய இன ஒடுக்குமுறையே மையமான பிரச்சினை என்ற அடிப்படையில் மக்கள் திரளும் அளவுக்கு மக்களின் வாழ்வியல்

நிலைமைகள் இருக்கின்றனவா என்பதை விளக்கவேண்டும். தீண்டாமைக்கும் தமிழின விடுதலைக்கும், இந்துமதத்திற்கும் தமிழின விடுதலைக்கும், பெண்கள் ஒடுக்குமுறைக்கும் தமிழின விடுதலைக்கும், நிலவும் பொருளுற்பத்திக்கும் தமிழின விடுதலைக்கும் உள்ள தொடர்பை வெறும் வரை விலக்கணமாக இல்லாமல் நிலைமைகளைப் பற்றிய பரிசீலனையிலிருந்து விளக்க வேண்டும். தேசிய இன ஒடுக்குமுறை இல்லை என்று கூறவில்லை. அதை எப்படி மையப் பிரச்சினையாக அவர் கருதுகிறார் என்ற விளக்கம் அவசியமாகிறது.

பொது : ஈழத்தமிழர் விடுதலைக்கான காரணங்களைக் கொண்டு இங்குத் தமிழர் விடுதலையை எழுப்ப முடியாது. காரணம் 1. அங்கு அரசு அதிகாரம் கொண்ட ஒரு தேசிய இனம் தேசிய இன அடிப்படையில் தமிழர்களை இராணுவ வடிவில் ஒடுக்குகிறது. 2. ஈழத் தமிழர்களின் எழுச்சியானது தேசிய இன உரிமை அடிப்படையில் தேர்தல், பாராளுமன்ற முறைகளைப் பயன்படுத்தி அது அரசியல் விடுதலை முழக்கமாகப் பரிணமித்தது. அரசியல் அரங்கிலிருந்து ஆயுத அரங்கிற்கு வளர்ந்தது. 3. ஈழத் தமிழ் மக்களிடையே வர்ணாசிரம தர்மம் கொள்கையளவில் பலப் பட்டிருக்கவில்லை. தமிழர்களிடையே வர்க்க முரண்பாட்டின் ஆழம் குறைவு, (மலையகம் தவிர). சாதி முரண்பாடு என்பது சைவ வேளாளர் அடிப்படையைக் கொண்டது. 4. ஈழத் தமிழ்த் தேசியத் தலைவர்கள் Superiority complex ஐக் கொண்டிருந்தனர். இது தவறு தான் என்றாலும் அரசியல் இயக்கம் நடத்த இது வாய்ப்பையும் வசதியையும் கொடுத்தது. 5. மாநில சட்டசபை என்ற மொழிவழி மாநில உரிமை இல்லாதிருந்தது. 6. ஒரே மொழிபேசும் மக்கள் இனம். 7. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆளும் சிங்களத் தேசிய இனம் மாபெரும் அரசு இயந்திரத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

ஆகவே இவ்வளவு வேறுபாடான காரணங்களையும் புறக்கணித்துவிட்டு ஈழத் தமிழர் விடுதலை இயக்கம்போல் இங்கும் விடுதலை இயக்கம் கட்டவேண்டும் என்பது நிலைமைகளுக்குச் சற்றும் பொருத்தமில்லாதது. ஈழத்தமிழரின் விடுதலை உணர்ச்சிக் கூறுகளைப் பயன்படுத்தி ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடவும் நடுவணரசை எதிர்த்துத் தேசிய இன உரிமைகளைப் பெறவும் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஈழத் தமிழர்களின் தேசிய இன விடுதலைக்கான குரலெழுப்ப வேண்டும்.

அகமுரண்பாடுகள் பற்றிய விஷயத்தைத் தேசிய இன விடுதலை பேசும் பலர் புறக்கணித்து விடுகிறார்கள். இவர்களின் பிரச்சாரம் ஏன் மக்கள் திரள் நடவடிக்கை கொண்டதான செயல்வடிவம் எடுப்பதில்லை என்பதை முக்கியமாகப் பரிசீலிக்க வேண்டும். அப்போது தான் இந்தப் பிரச்சினையைப் பற்றிப் பச்சையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்று கருதுகிறேன்.

தேசிய இன விடுதலையை யாரைக் கொண்டு நடத்துவது? (மேல்தட்டு மேல்சாதி மக்களின் நடைமுறைகள் ஒரு போதும் பிரச்சாரம், மாநாடு, மென்மையான போராட்டங்கள் ஆகியவற்றைத் தாண்டிச் செல்லாது). அடித்தள மக்கள் யார்? அவர்கள் வாழ்க்கை எப்படிப்பட்டது என்று பரிசீலிக்க வேண்டும். இவற்றை எளிமையாக இப்படி விளக்கலாம். SC/ST/MBC/OBC என்று. இம்மக்களே 75 விழுக்காடாகும். இவர்களில் 85% பேர் மரபுத் தொழிலிலேயே இருக்கின்றனர். மரபுத் தொழில் என்பது சாதியத் தொழில். அதாவது விவசாய சாதி, ஊழியம் செய்யும் சாதிகள் (Servicing caste). தொண்டூழியம் செய்யும் சாதிகள் (Scheduled caste). விவசாயம், கூலி விவசாயம், நகரசுத்தித்தொழில், பல்வேறு உதிரித் தொழில்கள். ஓரளவு கைத்தறி மரபுச் சாதியினரே செய்து வருகின்றனர். இவர்களுக்கு மரபுச் சாதி (அரசியல், பொருளாதாரம்,

பண்பாடு) முரண்பாடுகளும் நவீன வர்க்க முரண்பாடுகளும் இருக்கின்றன. இவற்றை எப்படி மேல்சாதி மக்கள்/மேல் தட்டு மக்களுக்கு எதிராக ஒன்றுதிரட்டுவது என்பது இன்றுவரை பெரிய பிரச்சினை. தமிழ்நாடு என்று எடுத்துக் கொண்டு மற்ற பிரிவினரைப் பார்த்தால் வியாபாரம், மூளை ஆதிக்கத்தொழில்கள், நடுத்தர, பெரிய தொழில்கள் இவையெல்லாம் மேல் சாதியினரில் 85% பேர் கட்டுப் படுத்துகின்றனர். இவ்விரு பிரிவினருக்கும் இடையிலான மாபெரும் முரண்பாடுகளைப் புதைத்துவிட முடியுமா? தேசிய இனப்பிரச்சினையை முன்வைத்து இந்த இரண்டு எதிர்மறைப் பிரிவினரையும் ஒன்றுசேர்க்க முயற்சிப்பது யாருக்கு லாபமளிக்க? அல்லது முக்கியமாகச் சாத்தியப்படக் கூடியதுதானா?

அடுத்து மதம், மதச் சிறுபான்மையினர்களிடையே தங்களின் வாழ்க்கையின் நெறியாகத் தொழிலும் பொருளா தாரமும் மதநெறியும் என்றிருக்கிறதா? இதைத் தாண்டி தேசிய இன உணர்வு கொண்டிருக்கிறார்களா? இத்தரப் பினரை மொத்தமாகவும் வெல்ல முடியாது. முற்போக்கு சக்தி/பிற்போக்கு சக்தி எனப் பிரிப்பதும் கடினமாக இல்லையா?

அடுத்து, சரிபாதியாய் இருக்கும் பெண்கள் நிலை என்ன? கல்வி அறிவும் சுதந்திர உணர்ச்சியும் அவர்களிடம் எந்த அளவு வளர்ந்திருக்கிறது. குடும்பங்களில் இந்துக் கூட்டுக் குடும்ப ஆண் ஆதிக்கம் வீழ்ந்திருக்கிறதா? பெண் களின் திருமண உரிமை என்பதோ, கலப்பு மண உரிமை என்பதோ கொஞ்சமும் நடைமுறைக்கு வரமுடியாமல் சாதியம் மாபெரும் மதிஸ்கவராக இருக்கிறதே. ஆண்களின் ஆதிக்கத்தை மீறிய சமூகச் செயல்பாடு என்பது பெண் களுக்கு இன்றுவரை கொஞ்சமும் நடைமுறைச் சாத்திய மாயில்லையே.

தீண்டாமையை 80% மக்கள் நடைமுறை வாழ்வில் நிலைமைகளுக்கு ஏற்றாற்போல் கடைப்பிடிக்கின்றனரே! தீண்டாமைக்கு உட்படுத்தப்பட்ட சாதியில் ஒரு போடி

மக்கள் இன்னும் சிவில் உரிமை என்பதையே தாண்ட முடியாமல் மேல் சாதி ஆதிக்கக் கட்சிகள் அழுக்கி வைத்திருக்கின்றனவே.

இவையெல்லாம் போக அனைத்துத் துறைகளிலும் செல்வாக்கு செலுத்திக் கொண்டு வரும் வர்க்க வேறுபாடுகள்.

மேலும் 75 லட்சம் அரசு ஊழியர்களைக் கொண்ட பூதாகரமான மக்கள் தொகை (ஒரு குடும்பத்தில் 5 பேர் என்று எடுத்துக் கொண்டால் 15 லட்சம் அரசு ஊழியர்கள் $\times 5 = 75,00,000$), 1935ல் 227 பேருக்கு ஒரு அரசுப் பணியாளர் என்பது இன்று 37 பேருக்கு ஒரு அரசுப் பணியாளர் என்று பெருகி இருக்கிறது. 6 மடங்கு அதிகரித்திருக்கிறது.

இவற்றையெல்லாம் கணக்கில் கொள்வதா? அல்லது வேண்டாமா? தமிழர் அரசியல் விடுதலை என்பது வெறும் உள்ளக்கிளர்ச்சியா? அல்லது இவற்றையெல்லாம் சம்பந்தப்படுத்திய பௌதீக அடிப்படையா? அரசியல் விடுதலை என்று கொண்டாலும் கூட மேற்கூறப்பட்ட உள்முரண்பாடுகளைக் களைய முறிபடாமல் எங்கிருந்து மக்கள் திரளைத் திரட்ட முடியும்?

என்னுடைய வாதம் என்னவென்றால் இந்த உள்முரண்பாடுகளை உண்மையில் தீர்க்க மக்களைத் தீர்மானமாக திரட்டும்போது புறமுரண்பாடு என்பது தீவிரப்படும். இதன் போக்கிலேயே புறமுரண்பாட்டை எதிர்கொள்ளும் பௌதீகச் சக்திகளும் அரங்கத்திற்கு வரும். இரண்டு சாத்தியங்கள் உள்ளன. ஒன்று, சாதி ஆதிக்கங்களையும் பொருளாதார ஆதிக்கங்களையும் ஒழிக்கும் முகமாகச் சமூகச் சக்திகளைத் திரட்டி செயல்படுவது. இதைச் சாதி வேறுபாடுகளற்ற சமத்துவ சமுதாயத்தை நோக்கிக் கொண்டு செல்வது. இரண்டாவது, இப்போராட்டத்தின் தீவிரப் போக்கில் ஏகாதிபத்திய நடுவணரசின் குறுக்கீட்டால் தேசிய இனச் சுயநிர்ணய உரிமைப் போராட்டமாக

வளர்த்தெடுப்பது. ஆகவே இரண்டு சாத்தியப்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியதாக அதே சமயம் சமுதாய மாற்றத்தை மையப்படுத்தியதாக தொலை நோக்குக் கருத்துகளும் செயல்திட்டங்களும் தேவையாகின்றன.

தேசிய இன விடுதலைப் பிரச்சினையை மரபுவழியில் பார்ப்பதில் உள்ள தவறு

லெனின் காலத்தில், லெனின் தேசிய இன விடுதலைப் பிரச்சினையைக் காலனிய எதிர்ப்போடு சம்பந்தப்படுத்தினார். ஆனாலும் காலனிய எதிர்ப்பு என்பதைத் தேசிய முதலாளிகளின் வரலாற்றுத் தேவையாகவே அவர் கருதினார். தேசிய முதலாளிகளின் தலைமை இனியும் விடுதலைக்கு வழி வகுக்காது என்பதால் ஜனநாயகத்திற்கான அடிப்படை வர்க்கம் தொழிலாளி வர்க்கம் எனக் குறிப்பிட்டார். ஜனநாயக அரசியல் அமைப்பில் தேசிய இனங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை என்ற கோட்பாட்டை முன் நிறுத்தினார். சுயநிர்ணய உரிமைக் கோட்பாடு பிரிவினைக்குச் சமமாகாது என்றும் விளக்கினார். பாட்டாளி வர்க்கத் தலைமையும் அரசியல் அதிகாரமும் என்பதைச் சுற்றியே அவரது கருதுகோள்கள் இருந்தன.

இத்தகைய எளிமையான கருத்து விளக்கங்கள் (ஸ்டாலினையும் சேர்த்து) ஏகாதிபத்தியத்தின் நேரடிக் காலனி வழிப்பட்ட ஒடுக்குமுறைக்குப் பொருந்தலாம். நவீன காலனி ஆதிக்கத்திற்கு (அப்படியே) பொருந்துமா என்பதே கேள்வி. பழைய காலனி அமைப்பில் காலனி நாட்டில் மூலதனம் உருவாக்கப்படுவது தடுக்கப்பட்டது. நவீன காலனியில் மூலதனம் உருவாக்கப்படுவது தடுக்கப்படுதில்லை. மாறாக ஏகாதிபத்தியங்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காக மாற்றப்படுகிறது. மற்றும் அதிகார வர்க்க முதலாளியத்தின் (State Capitalism) வளர்ச்சி, சர்வதேச நிதி நிறுவனத்துடன் நாடுகள் பிணைக்கப்பட்டிருத்தல் முதலியன. எனவே, உள்நாட்டு முதலாளி வர்க்கம் சர்வதேச மூலதனத்தின் உள்நாட்டுக் கையாள் பாத்திரத்தை

மேற்கொள்கிறது. உள்நாட்டின் பெரிய முதலாளிகளுக்கும் சிறிய முதலாளிகளுக்கும் இடையிலான சண்டையாகவே முதலாளிகளுக்குள் நிலவும் முரண்பாடு திகழ்கிறது. குறைவான மூலதனம் சமுதாய மாற்றத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறது. பெரிய மூலதனம் பேதம் கொண்ட சமுதாயத்தைக் கட்டிக் காப்பதைக் குறியாகக் கொள்கிறது. எனவே முதலாளித்துவத்தின் இயக்கப்போக்கிற்கு ஏற்ப அது தேசிய இன விடுதலையைப் பேசும் அல்லது பேரம் பேசும் தகுதியை வளர்த்துக் கொள்ளவே பேசும். ஏகாதிபத்தியச் சர்வதேசச் சந்தைக் கட்டுப்பாட்டிற்குப் பல்வேறு முதலாளித்துவப் பிரிவினரும் (Strata) அடக்கம்தான். மூலதனத்தின் அளவைப் பொறுத்து அரசியல் முழக்கங்கள் மாறுகின்றன. ஆக மார்க்சிய வழியிலான பழைய வகைத் தேசிய இன விடுதலை என்பது கிட்டத்தட்ட வழக்கொழிந்து போய் விட்டது. சுயநிர்ணய உரிமை என்பதும் முதலாளியத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படத் தக்கதாயில்லை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்களின் வளர்ச்சி நிலைக்கேற்பச் சுயநிர்ணய உரிமை முழக்கத்தை எழுப்பலாமே தவிர எல்லா நாட்டு முதலாளிய ஆளும் வர்க்கமும், அரசியல் விடுதலையையும் சுயநிர்ணய உரிமையையும் ஒன்றாகத்தான் பார்க்கிறது.

மூன்றாம் உலக நாடுகளில் அரசாங்கத்தை எதிர்க்கும் போராட்டங்கள் எல்லாமே பலவடிவங்களை எடுக்கின்றன. வரலாற்று உணர்வுகளில் அவை எளிமையாகத் திரட்டப் படுகின்றன; அல்லது திரளுகின்றன. கோரிக்கைகளின் தன்மைகள் பலவாறாயிருப்பினும் அவை மதம், தேசிய இனம், சாதி, பழங்குடி (tribe) போன்ற வரலாற்றுச் சமூக உணர்வுகளில் தங்களை வெளிப்படுத்திக் கொள்கின்றன. எந்த வர்க்கத்தின் பொருளாதார நலன்களும் கூட அவை எளிமையான வரலாற்று வடிவத்தில் திரட்டப்படுகிறது. அதற்கான நிலைமைகள் இருக்கவே செய்கின்றன. மக்களை அணி திரட்ட மொழி முக்கியமாய் இருப்பதால் அது மொழிவழிப்பட்டதாகவும் இருக்கிறது. இதைக் காரணமாக வைத்து அவற்றை மொழிக்கான போராட்ட

மாக விலக்கிவிட முடியாது, சாதிகளுக்கிடையிலான மோதல்கள் பழங்குடி—சமவெளியினர் மோதல்கள் (tribal Plain land people) மதவழி மோதல்கள், தேசிய இனப் பிரச்சினையின் பால்பட்ட மோதல்கள் எல்லாம் இவ்வாறு எளிமையான வடிவத்தில் வெளிப்படுகின்றன. காஷ்மீர் பிரச்சினை மத வழிப்பட்டதாக வெளிப்படுகிறது. காவிரிப் பிரச்சினை தேசிய இனங்களுக்கிடையான மோதலாக வடிவமெடுக்கிறது. கூலி விவசாயிகளுக்கும் விவசாயிகளுக்குமான மோதல் சாதிய சண்டை வடிவமெடுக்கிறது. பிராமணர் ஆதிக்க எதிர்ப்பு ஆரியர் - திராவிடர் பிரச்சினையாக வடிவமெடுக்கிறது. ஆக எந்தப் பிரச்சினையானாலும் அவை வரலாற்று உணர்வுகளில் எளிதில் மையப்பட்டு விடுகிறது. சுயமான முதலாளிய வளர்ச்சிக்கு வழிவகையற்ற மூன்றாம் உலக நாடுகளில் பண்டை மரபுக் கோட்பாடுகள், உணர்வுகள் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றுகின்றன.

மக்களின் வரலாற்று உணர்ச்சிகளை ஆதிக்க வர்க்கங்கள் சாதிகள் பயன்படுத்திய அளவுக்கு அடக்கப்பட்ட வர்க்கங்கள் சாதிகள் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை என்றே சொல்லலாம். இந்த ஆதிக்க வர்க்கங்கள் வரலாற்றைத் தங்கள் நோக்கங்களுக்குத் துணைபுரியும் வகையில் விளக்குகின்றன. ராஜராஜ சோழனைத் தமிழ் மன்னன் என்று பெருமையாகவும் பேசலாம். ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் துரோகியாகவும் பேசலாம். ஒவ்வொரு சாதியும் வர்க்கமும்வரலாற்றைத் தனக்கு ஏற்பவே விளக்கும். சாதிஒழிப்பு வர்ணாசிரம ஒழிப்பைத் தேசிய இன உணர்வில் குவிமையமாக்க வேண்டுமே தவிர தேசிய இனப் பிரச்சினையை மையப்படுத்துவது என்பது வர்க்க சாதி சமூக அமைப்பைத் தெரிந்தோ தெரியாமலோ மூடிமறைக்கவே பயன்படும். தமிழர் விடுதலை எனப் பேசும்போது 1. எந்தத் தமிழர் விடுதலை? 2. அதைக் கொண்டுவரும் மக்கள் கூட்டம் யாது? 3. என்ன நடைமுறை வழி? 4. அவ்வியக்கத்தின் தலைமையும் அமைப்பு முறையும் யாரை முதன்மைப்படுத்தியது ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியாக வேண்டும்.

முடிவுரையாக :

தமிழ்த் தேசிய இனவிடுதலை பேசுபவர்கள் கீழ்க்குறிப்பிட்டவற்றைப் பற்றி பரிசீலிக்க வேண்டுமேன். நிகழ்காலச் சமுதாய நிலைகளோடு இப்பிரச்சினையை இணைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

2000 ஆண்டுகளாக நிலவும் சாதிய சமூக அமைப்பால் மக்கள் பன்மடிப் படிநிலை வரிசையில் பிளவுபட்டிருக்கிறார்கள். வாழ்க்கையில், தொழிலில், பழக்க வழக்கங்களில், உணர்வுகளில் பேதப்பட்டிருக்கிறார்கள். பெண்கள் சாதிய வடிவத்தில் சிறையிலடைக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இந்துமதத் தத்துவமும் பார்ப்பனிய வாணாசிரமத் தத்துவமும் இவற்றைக் காத்து வருகின்றது. இச்சமூக அமைப்பு கொடுத்த அழுத்தமான அரசியல், தத்துவ, பொருளாதாரப் பண்பாட்டுக் கூறுகளை 200 ஆண்டுகளில் மேலிருந்து திணிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவக்கூறுகள் வென்றிருக்கின்றனவா? வர்க்க உணர்ச்சியோ, கட்சி உணர்ச்சியோ தமிழினத் தேசிய உணர்ச்சியோ சாதி அமைப்பு உருவாக்கிய உணர்ச்சியை மீறிவிட்டதா? சாதித் திருமணமும் கூட்டுக் குடும்ப உணர்ச்சியும் அசையா நிலையில் இருப்பது எதைக்காட்டுகிறது? இதைக் கணக்கில் கொள்ளாமல் தேசிய இன விடுதலைக்கு மக்களைச் செயல் ரீதியில் திரட்டிவிட முடியுமா? ஒரு கோடி தீண்டாமைக்குட்பட்ட சாதி மக்களும் 2½ கோடி பெண்களும் அரசியல் அரங்கத்திற்குள் வந்துவிட்டதாகக் கருதுகிறீர்களா? இம்மாபெரும் சக்திகளைத் தேசிய இன விடுதலை அரசியல் செயல்பாட்டிற்குக் கொண்டு வராமல் தேசிய இன விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்த முடியும் என்று நம்புகிறீர்களா?

விவசாயத்துறையில் நிலவும் சாதி/வர்க்க பேதங்களையும் கிராமத்திற்கும் நகர்ப்புறத்திற்கும் வாழ்க்கை நிலையில் உள்ள பேதங்களையும் கணக்கில் கொள்ளாமல், தீர்க்க முயலாமல் பார்ப்பன எதிர்ப்பு - வடவன் எதிர்ப்பு என்றோ தமிழ் மக்களை ஏகாதிபத்திய - இந்தியப் பெருமுதலாளிய

எதிர்ப்பு என்றோ மையப்படுத்திவிட முடியும் என்று நினைக்கிறீர்களா?

அதிகாரக் கட்டமைப்பைப் பற்றி (Power Structure), தேசிய இன விடுதலை பற்றிப் பேசுபவர்கள் கண்டு கொள்வதேயில்லை. அதிகார வர்க்க, மையப் படுத்தப்பட்ட, நிறுவனமாக்கப்பட்ட அரசுக் கட்டமைப்பு (Centralised, Institutionalised, Bureaucratic State) மக்களின் பணத்தையும் அதிகாரத்தையும் எப்படியெல்லாம் விழுங்கி ஏப்பம் விட்டு வருகிறது என்பதையும் கணக்கில் கொள்ள வேண்டாமா?

ஏகாதிபத்திய அரசியல், பொருளாதார நலன்களோடு தங்கள் நலனையும் இணைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்தியப் பெரு முதலாளிகள் கிராமப்புறச் சாதி ஆதிக்கச் சக்திகள். இந்து வர்ணாசிரமக் கோட்பாட்டுவாதிகள் (இவர்களுடைய நலனுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஏக இந்தியாவும் மத்தியப்படுத்தப்பட்ட நிறுவனமாக்கப்பட்ட ஆட்சி முறையும்) ஒரு பக்கமாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள், வர்க்கங்கள், தேசிய இனங்கள் இவர்களின் விடுதலை ஒரு பக்கமாகவும் அடிப்படை முரண்பாடு நிலவுகிறது.

இந்துச் சாதியச் சமூக அமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்துணைக் கண்டத்தில் கடந்த 200 ஆண்டுகாலத்தில் முதலாளித்துவக் கூறுகள் வளர்ந்துள்ளன. மேலிருந்து திணிக்கப்பட்ட முதலாளியத்தால் அடிப்படை மாறாமலிருக்கிறது. பொதுவாக ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகளே ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கங்களாயுமிருக்கின்றன. ஒடுக்கும் சாதியே ஒடுக்கும் வர்க்கமாயுமிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட பொதுவான சமுதாயப் பகுப்பாய்வின் அடிப்படையில் இந்துச் சாதியச் சமூக அமைப்பை ஒழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. சாதியை ஒரு பிரச்சினை என்ற அளவில் பார்ப்பதா அல்லது சாதியம் என்பது ஒரு சமூக அமைப்பு என்று பார்ப்பதா என்பதைப் பொறுத்தே போர் தந்திரம் (Strategy) அமைகிறது. வர்க்கப் போராட்டத்திற்குத் தடையாகச் சாதி இருப்பதாகப் பார்ப்பதற்கும் சாதிச்

சமுதாய ஒழிப்பின் நோக்கில் வர்க்கப் போராட்டத்தைப் பார்ப்பதற்கும் அடிப்படை வித்தியாசம் உண்டு. கோணங்களை மாறுபடும்.

சாதிச் சமுதாய ஒழிப்புப் போரை நடத்தும் போக்கில், ஏகாதிபத்தியத்தோடு பிணைத்துக் கொண்டிருக்கும் இந்து, இந்திக் கோட்பாடுகளைத் தாங்கி நிற்கும் ஆளும் வர்க்கங்கள் மாநில ஆட்சியின் மூலமும் நேரடியாகவும் தலையிட வேண்டி வரும். இந்த அரசியல் தலையீடுகளையும் அடக்கு முறைகளையும் சந்திக்கும் ஆற்றலைக் கொண்டதாக ஒடுக்கப்பட்ட சாதிகள் | வர்க்கங்கள் தன்னுடைய சாதி ஒழிப்பு | வர்க்கப் போராட்டத்தின் மூலம் பலம் பெற்றிருக்கும், திரட்டப்பட்டிருக்கும். இவ்வாறே தேசிய இனப் பிரச்சினை வரலாற்றின் முக்கிய அரங்கத்திற்கு வரும் போதே அதை ஊசலாடாமல் எதிர்கொள்ள முடியும். இத்தகைய சமுதாய மாற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத தேசிய இன விடுதலைக் குரல்கள் வெறும் உணர்ச்சியின்பால் பட்டதே—நியாயமான உணர்ச்சிதான் என்றாலும்.

குறிப்புகள் :

1. இந்தியாவில் சாதிகள் — அண்ணல் அம்பேத்கர், கார்முகில் வெளியீடு, பக்கம்—4,
- 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9— மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்.
10. சாதி ஒழிப்பு—அண்ணல் அம்பேத்கர், கார்முகில் வெளியீடு.
11. இந்தியாவில் சாதிகள் ”
12. குஜராத்தி மொழியில் காந்தியார் எழுதி, வர்ண வயவஸ்தா புத்தகமாக மறுபதிப்பு செய்ததில் சாதி பற்றிக் காந்தியார் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து அம்பேத்கரால் எடுக்கப்பட்டது. மேலும் காந்தி சிக்சன் என்கிற தொகுப்பு வெளியீட்டில் 2ஆம்

தொகுப்பில் 18ஆம் அத்தியாயம். இவையெல்லாம் அண்ணல் அம்பேதகர் எழுதிய “காந்தியம்” நூலில் இருக்கின்றன.

13. பெரியார் சம உரிமைக் கழகம், கொள்கை விளக்கமும் விதி முறைகளும், அக்டோபர் 1984, பக்கம் 6.
14. மார்க்சிய பெரியாரியப் பொதுவுடைமைக் கட்சி, கட்சியின் வரலாறும் செயல்பாடுகளும். தோழர் வே. ஆணைமுத்து அவர்கள் எழுதியது. ஏப்ரல் 1990 பக்கம் 44
- 15, 16, மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்.
17. சிந்தனையாளன் சூன்-சூலை 1991, புதிய அரசியல் அமைப்புக்குப் போராடுவோம் என்ற தலைப்பிலுள்ள கட்டுரை.
18. இந்தியாவில் தேசிய இனங்கள், தோழர் பெ. மணியரன் அவர்களால் எழுதி மார்க்சிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தமிழ்நாடு அமைப்புக் குழுவால் 1985இல் வெளியிடப்பட்டது. பின்னர் இவர்கள் தமிழ்த்தேசப் பொதுவுடைமைக் கட்சி எனத் தங்கள் பெயரை மாற்றிக் கொண்டனர்.
- 19, 20, 21, 22, மேற்குறிப்பிட்டுள்ள நூல்.
23. தமிழியப் பொதுவுடைமை—தோழர். குணா அவர்களால் எழுதித் தமிழக ஆய்வரணால் 1985, ஆகஸ்டில் வெளியிடப்பட்ட நூல். பக்கம், 40
24. ஷே நூல், பக்கம், 46

நூல் கிடைக்குமிடங்கள் :

விஜயா பதிப்பகம்

20, ராஜவீதி

கோயம்புத்தூர்-1

□

சிலிக்குயில்

20, ப. கோதண்டபாணித் தெரு

கும்பகோணம்-612 001

□

கார்முகில் பதிப்பகம்

129A, பாலம் ஸ்டேசன் ரோடு

கோரிபாளையம், மதுரை-2

□

விடியல் பதிப்பகம்

3, மாரியம்மன் கோவில் வீதி

உப்பிலிபாளையம்

கோவை-15.

எமது வெளியீடுகள்

1. பார்ப்பனியத்தின் வெற்றி
— அண்ணல் அம்பேத்கர்	16-00
2. சாதிஒழிப்பு	15-00
3. காந்தியம்	5-00
4. இந்தியாவில் சாதிகள்	5-00
5. சாதிய சமூக அமைப்பும் தமிழ் தேசிய
இனப் பிரச்சனையும்
— கருணா மனோகரன்	9-00
6. வர்க்கம் சாதி நிலம் - கெயில் ஒய்வெட்	9-00
7. இந்திய மாதா - காதரின் மேயோர்	20-00
8. காலனி ஆதிக்கத்திற்குப் பிந்திய அரசு
— அம்சா ஆவனி	4-00
9. இட ஒதுக்கீடு	9-00
10. இந்து தத்துவியல்
— அண்ணல் அம்பேத்கர்	(அச்சில்)
11. சாதிகளின் தோற்றுவாய்
— கருணா மனோகரன்	(அச்சில்)

மகளிர் விடுதலை மன்ற வெளியீடுகள்

1. புதிய குரல் தொகுதி - 1
ஏற்கப்படும் மகுடங்கள்	10-00
2. புதிய குரல் தொகுதி - 2
அடிமைக்கு இங்கு இரு முகங்கள்	10-00
3. புதிய குரல் தொகுதி - 3	10-00